

ພຣະຄຳພີ

ຈົດໝາຍທີ່ມີໄປເຖິງຊາວ ເຮັບເຮີ

ສະບັບ 2010

ຈົດໝາຍທີ່ມີໄປເຖິງຊາວ ເຮັບເຮີ

ບົດທີ 1

ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວທາງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ

¹ໃນສະໄໝກ່ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວຫລາຍເທື່ອດ້ວຍວິທີຕ່າງໆ ແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາ ທັງຫລາຍທາງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳ. ²ແຕ່ໃນຄາວສຸດທ້າຍນີ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ເຮົາທັງ- ຫລາຍທາງພຣະບຸດ ຜູ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບສັບພະສິ່ງທັງປວງເປັນມໍລະດົກ ແລະ ດ້ວຍພຣະບຸດນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງໂລກທັງຫລາຍ. ³ພຣະບຸດນັ້ນເປັນແສງສະຫ້ອນພຣະສະ- ຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມີສະພາບເປັນແບບພິມດຽວກັນກັບພຣະອົງ ແລະຊົງຄ້ຳຊູພິພົບ ໂລກໄວ້ດ້ວຍພຣະວັດຈະນະອັນອັນຊົງລິດຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພຣະອົງຊົງຊຳລະຄວາມຜິດບາບ ແລ້ວ ກໍຊົງປະທັບຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງຜູ້ຊົງລິດທານຸພາບໃນບ່ອນສູງ.

ພຣະບຸດຊົງເປັນຜູ້ປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າເທວະດາ

⁴ອັນໜຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານນາມຍົດອັນປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າເທວະດາໃຫ້ພຣະອົງ ຢ່າງໃດ ພຣະອົງກໍຊົງເກີດເປັນຜູ້ປະເສີດເລີດລ້ຳກວ່າເທວະດາຢ່າງນັ້ນ.

⁵ເພາະວ່າມີຕົນໃດແດ່ໃນບັນດາເທວະດາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານເປັນບຸດຂອງເຮົາ ວັນນີ້ເຮົາໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດແກ່ທ່ານ” ຫລືຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ເຮົາຈະເປັນບິດາຂອງທ່ານແລະທ່ານຈະ ເປັນບຸດຂອງເຮົາ.” ⁶ແລະອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງນຳພຣະບຸດອົງກົກເຂົ້າມາໃນໂລກ ກໍ ຊົງກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ບັນດາເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າຂາບໄຫວ້ທ່ານ.” ⁷ສ່ວນເທວະດາເຫລົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ພຣະອົງຊົງບັນດານ ໃຫ້ເທວະດາຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນລົມແລະຊົງ ບັນດານໃຫ້ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນແປວໄຟ.” ⁸ແຕ່ສ່ວນພຣະບຸດນັ້ນພຣະອົງຊົງ ກ່າວວ່າ,

“ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ລາຊະບັນລັງຂອງພຣະອົງ

ກໍຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດຕະຫລອດໄປ

ພຣະຄະທາແຫ່ງລາຊະອານາຈັກຂອງພຣະອົງ

ກໍເປັນພຣະຄະທາອັນທ່ຽງທຳ.

⁹ ພຣະອົງຊົງຮັກຄວາມຊອບທຳ

ແລະຊົງກຽດຊັງການອະທຳ

ເພາະສັນນັ້ນພຣະເຈົ້າ, ຄືພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ

ໄດ້ຊົງຫົດສົງພຣະອົງໄວ້

ດ້ວຍນ້ຳມັນແຫ່ງຄວາມຍິນດີ

ຫລາຍກວ່າພຣະສະຫາຍທັງປວງຂອງພຣະອົງ.”

¹⁰ ແລະ,

“ຂ້າແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເມື່ອຕົ້ນເດີມ
ພຣະອົງຊົງວາງຮາກແຜ່ນດິນໂລກໄວ້
ແລະຟ້າສະຫວັນເປັນກິດຈະການແຫ່ງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.

11 ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະດັບສູນໄປ ແຕ່ພຣະອົງຊົງດຳລົງຢູ່
ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກົາແກໄປໝົດເໝືອນດັ່ງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ.

12 ພຣະອົງຈະຊົງມ້ວນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄວ້
ເໝືອນດັ່ງມ້ວນເສື້ອຄຸມ [ຄືມ້ວນເສື້ອໃຫຍ່]
ແລະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະປ່ຽນແປງໄປ
ແຕ່ຝ່າຍພຣະອົງຍັງຊົງເປັນຢ່າງເດີມ
ແລະປີເດືອນຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ສິ້ນສຸດ.”

¹³ນອກຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງເຄີຍກ່າວແກ່ເທວະດາຕົນໃດວ່າ, “ຈົ່ງນັ່ງເບື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ
ຈົນກວ່າເຮົາຈະປາບສັດຕູຂອງທ່ານໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງທ່ານ.” ¹⁴ຜູງເທວະດາທັງປວງນັ້ນ ແມ່ນ
ວິນຍານຮັບໃຊ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ມາບົວລະບັດບັນດາຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນເປັນມໍລະດົກ
ບໍ່ແມ່ນຫລື.

ບົດທີ 2

ຄວາມລອດພົ້ນອັນໃຫຍ່ຫລວງ

¹ເຫດສັນນັ້ນພວກເຮົາຄວນເອົາໃຈໃສ່ ໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງນັ້ນໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ
ອີກ ຍ້ານວ່າພວກເຮົາຈະລ່ວງກາຍໄປຈາກຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານັ້ນ. ²ດ້ວຍວ່າເມື່ອຖ້ອຍຄຳຊຶ່ງ
ເທວະດາໄດ້ກ່າວນັ້ນປະກົດເປັນຄວາມຈິງ ແລະການລ່ວງລະເມີດກັບການບໍ່ເຂື່ອຟັງທຸກຢ່າງ
ໄດ້ຮັບຜົນຕອບສະໜອງຕາມຄວາມຍຸດຕິທຳແລ້ວ. ³ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າພວກເຮົາລະເລີຍຕໍ່ຄວາມ
ລອດພົ້ນອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ ພວກເຮົາຈະຫີພົ້ນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ ຄວາມພົ້ນນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ຊົງປະກາດໃນເວລາຫົວທີ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນກໍຍືນຍັນແກ່ພວກເຮົາວ່າເປັນຄວາມຈິງ.
⁴ທັງນີ້ພຣະເຈົ້າກໍຊົງເປັນພະຍານຮ່ວມກັນກັບເຂົາ ໂດຍຊົງສະແດງໝາຍສຳຄັນ, ການອັດສະ-
ຈັນ, ການອິດທິລິດຕ່າງໆ ແລະໂດຍຂອງປະທານຈາກ^[1] ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຊຶ່ງຊົງປະທານ
ຕາມນ້ຳພຣະໂທຂອງພຣະອົງ.

ຜູ້ນຳໄປສູ່ຄວາມພົ້ນ

⁵ເພາະວ່າໂລກໜ້າທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງນັ້ນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູງເທວະດາ.
⁶ແຕ່ໃນບ່ອນໜຶ່ງມີຄຳກ່າວເປັນພະຍານວ່າ,
“ມະນຸດເປັນຜູ້ໃດທີ່ພຣະອົງເຈົ້າຈະຊົງລະນຶກເຖິງ

[1]ຫລື “ຄື”.

ຫລືບຸດມະນຸດເປັນຜູ້ໃດທີ່ຈະຊົງຫ່ວງໃຍ.

7 ພຣະອົງເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ມະນຸດນັ້ນ
ຕໍ່າກວ່າເທວະດາພຽງຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງ^[1]

ແລະຊົງເອົາສະຫງ່າລາສີກັບຍົດສັກ ເປັນພວງມາໂລມາສວມໃຫ້.

8 ພຣະອົງເຈົ້າຊົງມອບສິ່ງທັງປວງ
ໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຕີນຂອງເພິ່ນ”

ໃນການທີ່ພຣະອົງຊົງມອບສິ່ງທັງປວງໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງເພິ່ນນັ້ນ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຊົງປະໄວ້
ນອກເໜືອຈາກອໍານາດຂອງເພິ່ນ ແຕ່ບັດນີ້ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຫັນວ່າສິ່ງທັງປວງຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງ
ເພິ່ນ. ⁹ແຕ່ພວກເຮົາກໍເຫັນພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງພຣະອົງຊົງບັນດານໃຫ້ຕໍ່າກວ່າເທວະດາພຽງຊົ່ວ
ລະຍະໜຶ່ງນັ້ນ ໄດ້ຊົງຮັບພຣະສະຫງ່າລາສີແລະພຣະກຽດເປັນພວງມາໂລ ເພາະທີ່ພຣະອົງຊົງ
ສິ້ນພຣະຊົນດ້ວຍຄວາມທໍລະມານ ທັງນີ້, ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງຊົມ
ລົດຄວາມຕາຍແທນມະນຸດທຸກຄົນ. ¹⁰ດ້ວຍວ່າ ໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພາບຸດຫລວງຫລາຍ
ໄປສູ່ສະຫງ່າລາສີນັ້ນ ກໍເປັນການເໝາະສົມຢູ່ແລ້ວທີ່ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງທຸກສິ່ງດໍາລົງຢູ່ໂດຍພຣະ-
ອົງແລະເພື່ອພຣະອົງ ຈະຊົງໃຫ້ຜູ້ນໍາທາງຄວາມລອດພົ້ນໃຫ້ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນ ໃຫ້ເຖິງທີ່ສໍາເລັດ
ໂດຍການທົນທຸກທໍລະມານ. ¹¹ເພາະວ່າທັງຜູ້ທີ່ຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຊໍາລະ
ໃຫ້ບໍລິສຸດ ກໍມາຈາກປ່ອນດຽວກັນ ເພາະສັນນິທິພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຊົງລະອາຍໃນການທີ່ຈະຊົງເອີ້ນ
ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນວ່າເປັນ “ອ້າຍນ້ອງ”. ¹²ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະປະກາດພຣະນາມ
ຂອງພຣະອົງ ແກ່ອ້າຍນ້ອງຂອງເຮົາ ເຮົາ ຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະອົງ ໃນຖ້າມາກາງຊຸມນຸມ-
ຊົນ.” ¹³ແລະຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາກໍຈະວາງໃຈໃນພຣະອົງ”ທັງຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ນີ້
ແຫລະ, ຕົວເຮົາກັບບຸດທັງຫລາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານແກ່ເຮົານັ້ນ.” ¹⁴ເຫດສັນນິທິ, ເພາະ
ພວກລູກໄດ້ຮ່ວມຊາດມະນຸດອັນດຽວກັນ ຝ່າຍພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງຮ່ວມຊາດມະນຸດເໝືອນກັນ
ເພື່ອໂດຍທາງຄວາມຕາຍນັ້ນ ພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງທໍາລາຍຜູ້ທີ່ມີອໍານາດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ຄືພະ-
ຍາມານ. ¹⁵ແລະຈະໄດ້ຊົງປ່ອຍຄົນທັງປວງທີ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າຍອນຍໍານຄວາມຕາຍຕະຫລອດຊີ-
ວິດນັ້ນ ໃຫ້ລອດພົ້ນ. ¹⁶ຈົງແທ້, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນຫ່ວງພວກເທວະດາ ແຕ່ຊົງເປັນຫ່ວງ
ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ. ¹⁷ເຫດສັນນິທິພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕ້ອງການເປັນເໝືອນອ້າຍນ້ອງຂອງ
ຕົນທຸກຢ່າງ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ຜູ້ປະກອບດ້ວຍຄວາມເມດຕາ
ແລະຄວາມສັດຊື່ໃນການງານທຸກຢ່າງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຊ້ແທນຄວາມຜິດບາບຂອງ
ພົນລະເມືອງ. ¹⁸ເພາະເຫດທີ່ພຣະອົງເອງໄດ້ຊົງທົນທຸກທໍລະມານແລະຖືກທົດລອງ ພຣະອົງ
ຈຶ່ງຊົງສາມາດຊ່ອຍຜູ້ທີ່ກໍາລັງຖືກທົດລອງນັ້ນໄດ້.

[1]ຫລືວ່າ “ໜ້ອຍໜຶ່ງ.”

ບົດທີ 3

ພຣະເຊຊູຊົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າໂມເຊ

¹ເພາະສັນນັ້ນ, ພີ່ນ້ອງຜູ້ບໍລິສຸດແລະຜູ້ເຂົ້າສ່ວນໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນມາດ້ວຍກັນກັບເຮົາເອີຍ ຈົ່ງຄິດເຖິງອັກຄະສາວົກແລະມະຫາປະໂລຫິດຂອງພຣະສາດສະໜາທີ່ເຮົາຮັບເຊື່ອນັ້ນ ຄືພຣະເຊຊູ. ²ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງພຣະອົງໄວ້ ເໝືອນຢ່າງ ໂມເຊໄດ້ສັດຊື່ຖ້າມາກາງຍາດວົງທັງໝົດ ອັນເປັນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ³ເພາະສົມຄວນຢູ່ແລ້ວທີ່ພຣະອົງນີ້ມີພຣະກຽດຫລາຍກວ່າ ໂມເຊ ເໝືອນດັ່ງກົກເຄົ້າຍາດວົງມີກຽດຫລາຍກວ່າຍາດວົງ. ⁴ດ້ວຍວ່າທຸກຍາດວົງກໍມີກົກເຄົ້າ ແຕ່ຜູ້ຊົງເປັນກົກເຄົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ⁵ໃນຍາດວົງທັງໝົດອັນເປັນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ໂມເຊໄດ້ສັດຊື່ໃນຖານະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເພື່ອເປັນພະຍານໃນເລື່ອງຕ່າງໆ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຈະຊົງກ່າວຕໍ່ໄປ. ⁶ແຕ່ຝ່າຍພຣະຄຣິດກໍຊົງສັດຊື່ໃນຖານະເປັນພຣະບຸດຢູ່ເໜືອຍາດວົງ ອັນເປັນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເຮົາທັງຫລາຍກໍເປັນຄົວເຮືອນນັ້ນແຫລະ, ຖ້າເຮົາຫາກຍຶດຖືເອົາຄວາມກ້າຫານ ແລະຄວາມພູມໃຈໃນຄວາມຫວັງນັ້ນໄວ້ (ໃຫ້ໝັ້ນຄົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ).

ຊະບາໂຕທີ່ພັກເຊົາສຳລັບພົນລະເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າ

- ⁷ເຫດສັນນັ້ນຕາມທີ່ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ,
 - “ວັນນີ້, ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ
 - ⁸ ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງໄປ ເໝືອນຢ່າງໃນຄາວຄັດຄ້ານ ຄືເວລາມີການທົດລອງໃນປ່າ.
 - ⁹ ທີ່ນັ້ນບັນພະບຸລຸດຂອງພວກທ່ານ ໄດ້ທົດລອງເຮົາໂດຍໄດ້ເອົາເຮົາເຂົ້າພິສູດ ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງເຮົາຕະຫລອດສີ່ສິບປີ.
 - ¹⁰ ເພາະເຫດນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເຄືອງໃຈກັບຄືນສະໄໝນັ້ນ ແລະເວົ້າວ່າ ‘ໃຈຂອງເຂົາມັກຫລົງຜິດຢູ່ສະເໝີ ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກຫົນທາງຂອງເຮົາ’.
 - ¹¹ ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ສາບານດ້ວຍຄວາມເຄືອງໃຈວ່າ ‘ເຂົາຈະບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມບ່ອນພັກເຊົາຂອງເຮົາຈັກເທື່ອ.’

¹²ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍ ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ເພາະຍ້ານວ່າຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກທ່ານມີໃຈຊົ່ວແລະບໍ່ເຊື່ອ ຄືໃຈປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່. ¹³ແຕ່ຈົ່ງເຕືອນສະຕິກັນ ແລະກັນທຸກວັນຕະຫລອດເວລາທີ່ຍັງເອີ້ນໄດ້ວ່າ “ວັນນີ້” ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານມີໃຈແຂງກະດ້າງໄປ ເພາະກົນອຸປາຍແຫ່ງຄວາມບາບ. ¹⁴ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ເກີດເປັນຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະຄຣິດ ຖ້າເຮົາຍຶດຖືເອົາຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ເຮົາມີຢູ່ໃນຕອນຕົ້ນນັ້ນໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນຄົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ¹⁵ເມື່ອມີຄຳກ່າວໄວ້ວ່າ, “[ວັນນີ້,] ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງໄປເໝືອນຢ່າງໃນຄາວການຄັດຄ້ານນັ້ນ.” ¹⁶ແມ່ນໃຜໜ້າ ທີ່ໄດ້ຍິນແລ້ວ-

ແຕ່ຍັງ ໄດ້ຄັດຄ້ານບໍ່ ແມ່ນຄົນ ທັງ ປວງທີ່ ໂມເຊ ໄດ້ນຳອອກມາ ຈາກປະເທດ ເອຢິບ ນັ້ນ ຫລື. ¹⁷ ແລະແມ່ນໃຜໜ້າ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຄື່ອງພຣະໂທຕະຫລອດສີ່ສິບປີນັ້ນ ກໍແມ່ນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ ໄດ້ເຮັດບາບ ແລະຊາກສົບຂອງເຂົາໄດ້ຕົກຢູ່ໃນປ່າ ບໍ່ແມ່ນຫລື. ¹⁸ ແລະແກ່ໃຜໜ້າ ທີ່ພຣະອົງ ໄດ້ຊົງສາບານຕົວວ່າເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມບ່ອນພັກເຊົາຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ ກໍແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ ເຊື່ອຟັງເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຫລື. ¹⁹ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າ ເພາະຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງເຂົາຈຶ່ງເຂົ້າ ໄປບໍ່ໄດ້.

ບົດທີ 4

¹ ເຫດສັນນັ້ນ, ເມື່ອພຣະສັນຍາຍັງມີຢູ່ວ່າ ຈະໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າຮ່ວມບ່ອນພັກຂອງພຣະອົງ ກໍໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຢ່າເກງ ເພາະຢ້ານຈະມີຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານໄປບໍ່ເຖິງ. ² ເພາະວ່າພວກ ເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດຢ່າງດຽວກັນກັບເຂົາ ແຕ່ວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຂ່າວປະເສີດນັ້ນ ເພາະເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ³ ສຳລັບເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອແລ້ວ ຈະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ບ່ອນພັກເຊົາຕາມເລື່ອງທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ,

“ເຮົາຈຶ່ງສາບານດ້ວຍຄວາມເຄື່ອງໃຈວ່າ
ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມບ່ອນພັກເຊົາຂອງເຮົາຈັກເທື່ອ”

ເຖິງແມ່ນວ່າງານຂອງພຣະອົງຈະສຳເລັດແລ້ວຕັ້ງແຕ່ສ້າງໂລກ. ⁴ ແລະມີບ່ອນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວ ເຖິງວັນຖ້ວນເຈັດດັ່ງນີ້ວ່າ, “ໃນວັນຖ້ວນເຈັດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຢຸດພັກການງານທັງສິ້ນຂອງ ພຣະອົງ”. ⁵ ແລະໃນບ່ອນດຽວກັນນັ້ນມີຄຳວ່າ, “ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມບ່ອນພັກເຊົາຂອງເຮົາຈັກ ເທື່ອ.” ⁶ ທີ່ຈິງ, ຍັງມີລາງຄົນທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມບ່ອນນັ້ນ ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດ ຄາວກ່ອນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເພາະເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງ.

⁷ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ອີກວັນໜຶ່ງຄື “ວັນນີ້” ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ທາງ ດາວິດ ໃນເວລາຕໍ່ມາເທິງນານ ເໝືອນໄດ້ອ້າງມາແລ້ວວ່າ,

“ວັນນີ້, ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ
ຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງພວກທ່ານແຂງກະດ້າງໄປ.”

⁸ ເພາະວ່າຖ້າ ໂຢຊຸຍ ໄດ້ພາເຂົາເຂົ້າໄປສູ່ບ່ອນພັກນັ້ນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍຄົງບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວໃນ ພາຍຫລັງເຖິງວັນອື່ນອີກ. ⁹ ເຫດສັນນີ້ຍັງມີວັນພັກເຊົາ, ຄືວັນຊະບາໂຕສຳລັບພົນລະເມືອງ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ¹⁰ ເພາະວ່າຜູ້ໃດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມບ່ອນພັກເຊົາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ກໍໄດ້ພັກການງານ ຂອງຕົນເໝືອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງພັກພຣະລາຊະກິດຂອງພຣະອົງ. ¹¹ ເຫດສັນນັ້ນ ເຮົາທັງຫລາຍ ຈຶ່ງອິດສາພະຍາຍາມ ໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົານັ້ນເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ໃດຫລົງໄປເໝືອນຄົນ ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຫລົ່ານັ້ນ. ¹² ເພາະວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບດ້ວຍຊີວິດແລະລິດເດດ, ຄົມ ກວ່າດາບສອງຄົມທຸກດວງແທງຊອດເຖິງຈິດໃຈແລະວິນຍານຕະຫລອດທັງຄໍ່າກະດູກແລະໄຂໃນ ກະດູກຕິດຕໍ່ກັນ ຈຶ່ງສັງເກດຮູ້ຄວາມຄິດແລະຄວາມມຸ້ງໝາຍໃນໃຈໄດ້. ¹³ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນ ນັ້ນບໍ່ມີສິ່ງໃດບັງລັບໄວ້ຈາກພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແຕ່ທຸກສິ່ງໄດ້ປະກົດແຈ້ງຕໍ່ພຣະເນດຂອງ

ພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງໃຫ້ການນັ້ນ.

ພຣະເຢຊູຄືພຣະມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ໃຫຍ່

¹⁴ເຫດສັນນັ້ນຄັນພວກເຮົາມີມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຜ່ານພ້າສະຫວັນໄປແລ້ວ ຄືພຣະເຢຊູ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຍິດຖືຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດແລ້ວນັ້ນໃຫ້ໝັ້ນຄົງ. ¹⁵ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ມີມະຫາປະໂລຫິດທີ່ບໍ່ສາມາດຈະເຫັນໃຈໃນຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ມີຕົນໜຶ່ງທີ່ຊົງຖືກທົດລອງເໝືອນຢ່າງເຮົາໃນທຸກປະການ ເຖິງປານນັ້ນພຣະອົງກໍຍັງບໍ່ມີບາບ. ¹⁶ເຫດສັນນັ້ນໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍມີໃຈກ້າເຂົ້າໄປເຖິງພຣະທີ່ນັ່ງແຫ່ງພຣະຄຸນ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະເມດຕາ ແລະພົບພຣະຄຸນທີ່ຈະຊ່ວຍເຮົາໃນເວລາທີ່ຕ້ອງການ.

ບົດທີ 5

¹ຝ່າຍມະຫາປະໂລຫິດທຸກຄົນກໍຖືກເລືອກໄວ້ຈາກມະນຸດ ແລະແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ກະທຳບັນດາກິດ- ຈະການທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແທນມະນຸດ ຄືນຳຂອງປະທານແລະເຄື່ອງບູຊາມາຖວາຍເພື່ອລື- ບລ້າງການຜິດບາບ. ²ທ່ານສະແດງໃຈອົດທົນດົນນານຕໍ່ຄົນໂງ່ແລະຄົນຫລົງຜິດໄດ້ ເພາະ ທ່ານເອງກໍມີຄວາມອ່ອນແອລ້ອມຢູ່ເໝືອນກັນ. ³ເພາະເຫດນີ້ທ່ານຈຶ່ງຕ້ອງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ເພື່ອລືບລ້າງການຜິດບາບ ທັງເພື່ອຕົວເອງແລະເພື່ອພົນລະເມືອງເໝືອນກັນ. ⁴ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດ ຕັ້ງຕົນເອງຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງນີ້ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເອົາເໝືອນຢ່າງຊົງເອີ້ນອາໂຣນນັ້ນ. ⁵ໃນທຳ- ນອງດຽວກັນ ພຣະຄຣິດກໍບໍ່ໄດ້ຊົງຍົກຍໍພຣະອົງເອງຂຶ້ນເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ແຕ່ຊົງຮັບພຣະ- ກຽດນີ້ຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງກ່າວກັບພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານນັ້ນແຫລະ, ເປັນບຸດຂອງເຮົາຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາໃຫ້ກຳເນີດທ່ານໃນວັນນີ້.” ⁶ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງຊົງກ່າວໄວ້ໃນບ່ອນອື່ນວ່າ, “ທ່ານເປັນປະ- ໂລຫິດຕະຫລອດໄປໃນລຳດັບດຽວກັບເມັນຄີເຊເດັກ.” ⁷ຝ່າຍພຣະບຸດນັ້ນ, ຂະນະເມື່ອຊົງເປັນ ມະນຸດຢູ່ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຖວາຍຄຳອ້ອນວອນ ແລະໄຫວ້ວອນດ້ວຍການຮ້ອງໃຫ້ຢ່າງໜັກ ແລະ ມີນ້ຳພຣະເນດໄຫລ ທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສາມາດໂຜດໃຫ້ພຣະອົງພົ້ນຈາກຕາຍໄດ້ ແລະຊົງ ສະດັບຮັບຟັງເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຍຳເກງຂອງພຣະອົງ. ⁸ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດ ກໍ ຍັງຊົງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະນັ່ງອອມເຊື່ອຟັງ ໂດຍຄວາມທຸກລຳບາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງທົນນັ້ນ. ⁹ເມື່ອ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະບຸດເຖິງທີ່ສຳເລັດແລ້ວ ພຣະບຸດນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ເກີດເປັນຕົ້ນກຳເນີດ ແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ແກ່ຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ¹⁰ໂດຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງພຣະອົງໃຫ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດໃນລຳດັບດຽວກັບເມັນຄີເຊເດັກ.

ການຕັກເຕືອນບໍ່ໃຫ້ຖິ້ມພຣະສາດສະໜາ

¹¹ກ່ຽວກັບມະຫາປະໂລຫິດນັ້ນມີເລື່ອງເວົ້າຫລາຍ ແລະຍາກທີ່ຈະອະທິບາຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍກາຍເປັນຄົນຫູໜັກເສຍແລ້ວ. ¹²ເຖິງແມ່ນວ່າຂະນະນີ້ທ່ານທັງຫລາຍ ຄວນຈະເປັນຄູໄດ້ແຕ່ດົນແລ້ວກໍດີ ພວກທ່ານກໍຍັງຕ້ອງການໃຫ້ຄົນອື່ນສອນຫລັກທຳເບື້ອງຕົ້ນ ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແກ່ພວກທ່ານອີກ ທ່ານທັງຫລາຍກັບກາຍເປັນຄົນຕ້ອງການນຳ ນົມ ບໍ່ແມ່ນອາຫານແຂງ. ¹³ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນທີ່ຍັງກິນນ້ຳນົມຢູ່ນັ້ນ ຍັງບໍ່ຊຳນານໃນເລື່ອງສິນທຳ

ເພາະເຂົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່. ¹⁴ອາຫານແຂງເປັນອາຫານສໍາລັບຜູ້ແກ່ແລ້ວ ຄືສໍາລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ ຮັບການເຝິກຫັດອົບຮົມໃຫ້ສາມາດສັງເກດວ່າ ສິ່ງໃດດີແລະສິ່ງໃດຊົ່ວ.

ບົດທີ 6

¹ເຫດສັນນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາປະຫລັກທໍາເບື້ອງຕົ້ນຂອງພຣະຄຣິດໄວ້ ແລະກ້າວໜ້າໄປສູ່ ຄວາມເປັນຜູ້ແກ່ແລ້ວ ຢ່າເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາວາງເປັນຮາກຖານຊໍາອີກ ຄືການກັບໃຈໃໝ່ແລະ ກິດຈະການທີ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ, ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ²ແລະຄໍາສອນວ່າດ້ວຍພິທີຊໍາລະ ລ້າງ, ພິທີວາງມື, ແລະການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ, ກັບການພິພາກສາລົງໂທດເປັນນິດ. ³ສິ່ງນີ້ ແຫລະ, ພວກເຮົາຈະກະທໍາ ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດອະນຸຍາດ. ⁴ເພາະວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບ ຄວາມສະຫວ່າງມາເທື່ອໜຶ່ງແລ້ວ, ແລະໄດ້ຊົມລົດຂອງປະທານຈາກສະຫວັນ, ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ ເຂົ້າສ່ວນໃນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ⁵ແລະໄດ້ຊົມລົດອັນດີແຫ່ງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ກັບລິດ- ເດດແຫ່ງຄາວທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນ. ⁶ຖ້າເຂົາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຕົກເສຍໄປແລ້ວ ກໍເຫລືອວິໄສທີ່ຈະນໍາ ເຂົາມາສູ່ການກັບໃຈອີກໄດ້ ເພາະເຂົາເອງຄົງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເສຍ ແລະເຮັດໃຫ້ພຣະ- ອົງຊົງໄດ້ຮັບການປະຈານຂາຍໜ້າ. ⁷ດ້ວຍວ່າພື້ນດິນຕອນໃດດູດຮັບເອົານໍ້າຝົນທີ່ຕົກໃສ່ຢູ່ ເລື້ອຍ ແລະເກີດພືດຜົນງອກຂຶ້ນໃຫ້ປະໂຫຍດແກ່ຄົນປູກຝັງນັ້ນ ກໍຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ. ⁸ແຕ່ພື້ນດິນທີ່ເກີດສົ່ງໜາມກໍນັບວ່າບໍ່ມີຄ່າ ແລະເກືອບຈະຖືກຊົງປ້ອຍດ່າ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດກໍຈະ ຖືກເຜົາໄຟເສຍ.

ຄວາມແນ່ໃຈໃນຄວາມຫວັງ

⁹ແຕ່ພວກທີ່ຮັກເອີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາເວົ້າດັ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍຍັງເຊື່ອແນ່ວ່າທ່າທີ່ຂອງພວກທ່ານ ນັ້ນມີສິ່ງດີກວ່າທີ່ໄດ້ກ່າວມາ ນັ້ນກໍຄືສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມພົ້ນ. ¹⁰ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງອະ ຍຸດຕິທໍາ ຊຶ່ງຈະຊົງລືມການງານທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດ ແລະຄວາມຮັກທີ່ທ່ານໄດ້ສະແດງຕໍ່ພຣະ- ນາມຂອງພຣະອົງ ຄືການຮັບໃຊ້ໄພພົນຂອງພຣະອົງເໝືອນດັ່ງພວກທ່ານຍັງຮັບໃຊ້ຢູ່. ¹¹ດ້ວຍ ວ່າເຮົາປາດຖະໜາໃຫ້ທ່ານທຸກຄົນສະແດງໃຈຮັອນຮົນຢ່າງດຽວກັນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເພື່ອໃຫ້ ຄວາມຫວັງຂອງພວກທ່ານປະສົບຄວາມສໍາເລັດ. ¹²ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ພວກທ່ານກາຍເປັນຄົນເພີກ- ເສີຍແຕ່ໃຫ້ຕາມແບບຢ່າງຂອງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມພຽນ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບມໍ- ລະດົກຕາມພຣະສັນຍາ.

¹³ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ກັບອັບຣາຮາມນັ້ນ ໂດຍເຫດທີ່ບໍ່ມີໃຜເປັນໃຫຍ່ກວ່າພຣະ- ອົງ ທີ່ພຣະອົງຈະຊົງສາບານດ້ວຍອອກຊີ້ຜູ້ນັ້ນໄດ້ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊົງສາບານດ້ວຍພຣະນາມ ຂອງພຣະອົງເອງ. ¹⁴ວ່າ, “ຈົງແທ້, ເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າ ແລະຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ທະວີຫລາຍຂຶ້ນ.” ¹⁵ຢ່າງນັ້ນແຫລະ, ເມື່ອອັບຣາຮາມ ໄດ້ທົນຄອຍດ້ວຍຄວາມພຽນແລ້ວ ເພິ່ນ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບຕາມພຣະສັນຍານັ້ນ. ¹⁶ດ້ວຍວ່າຝ່າຍມະນຸດເຄີຍສາບານດ້ວຍອອກຊີ້ຜູ້ໃຫຍ່ກວ່າຕົນ ແລະເມື່ອເກີດການຖືກຖຽງກັນຂຶ້ນ ຄໍາສາບານນັ້ນກໍເປັນຄໍາຢືນຢັນອັນເດັດຂາດ. ¹⁷ສັນນັ້ນເມື່ອ ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງຈະຊົງໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກຕາມພຣະສັນຍານັ້ນ ຮູ້ຄັກແນ່ຕື່ມຂຶ້ນ ວ່າພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຢືນຢັນພຣະສັນຍານັ້ນ

ດ້ວຍຄໍາສາບານ. ¹⁸ເພື່ອວ່າໂດຍສອງປະການທີ່ປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້ (ໃນສິ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງສາ-
ມາດກ່າວມຸສາໄດ້) ເຮົາ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ໜີໄພ, ຈົ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊູໃຈອັນແຮງກ້າໃນການທີ່ຈະຍຶດຖື
ຄວາມຫວັງຊຶ່ງມີຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົານັ້ນ. ¹⁹ຄວາມຫວັງທີ່ພວກເຮົາຍຶດຖືນັ້ນເປັນສະໝໍ້ທີ່ແທ້ຈິງແລະ
ໝັ້ນຄົງຂອງຈິດໃຈ ຄວາມຫວັງນັ້ນນໍາໄປສູ່ບ່ອນສັກສິດທີ່ສຸດຢູ່ເບື້ອງຫລັງຜັກກັ້ງ. ²⁰ທີ່
ພຣະເຊື້ອຜູ້ຊົງນໍາໜ້າໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປກ່ອນແທນພວກເຮົາແລ້ວ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງກາຍ-
ເປັນມະຫາປະໂລຫິດຕະຫລອດໄປໃນລໍາດັບດຽວກັບເມັນຄີເຊເດັກ.

ບົດທີ 7

ເລື່ອງເມັນຄີເຊເດັກ

¹ສ່ວນ ເມັນຄີເຊເດັກ ຜູ້ນີ້ຄືກະສັດເມືອງຊາເລັມ ເປັນປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດໄດ້
ພົບອັບຮາຣາມ ຂະນະທີ່ອັບຮາຣາມກໍາລັງກັບມາຈາກການຮົບກັບກະສັດທັງຫລາຍ, ດ້ວຍໄຊ-
ຊະນະ, ແລະໄດ້ຊົງອວຍພອນແກ່ເພິ່ນ. ²ອັບຮາຣາມ ໄດ້ແບ່ງສິ່ງຂອງທັງໝົດ^[1] ເປັນສິບສ່ວນ
ເອົາສ່ວນໜຶ່ງຖວາຍແກ່ເມັນຄີເຊເດັກ ເມັນຄີເຊເດັກ ແປຢ່າງໜຶ່ງວ່າກະສັດແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາ
ຕາມຄວາມໝາຍແຫ່ງພຣະນາມຂອງທ່ານ ແລະອີກເປັນກະສັດແຫ່ງສັນຕິສຸກ ຕາມຄວາມ
ໝາຍຂອງຊື່ເມືອງຊາເລັມ. ³ບົດາມານດາຫລືເຊື້ອວົງຂອງທ່ານບໍ່ມີກ່າວໄວ້ ວັນຕົ້ນແລະວັນ
ປາຍແຫ່ງຊີວິດຂອງທ່ານກໍບໍ່ມີເໝືອນກັນ ແຕ່ເປັນເໝືອນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງດໍາລົງຢູ່
ເປັນປະໂລຫິດສືບໆ ໄປ. ⁴ຈົ່ງຄິດເບິ່ງແມວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ໃຫຍ່ພິພຽງໃດ ທີ່ອັບຮາຣາມເປັນຕົ້ນ
ຕະກູນນັ້ນຍັງໄດ້ແບ່ງຊັບຊະເລີຍອັນດີທີ່ສຸດ ເອົາໜຶ່ງສ່ວນສິບມາຖວາຍແກ່ທ່ານ. ⁵ແລະບັນດາ
ເຊື້ອສາຍຂອງເລວີ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຕໍາແຫ່ງປະໂລຫິດນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນສືບເຊື້ອສາຍ
ມາຈາກອັບຮາຣາມກໍຍັງມີພຣະບັນຍັດສິ່ງໃຫ້ຮັບໜຶ່ງສ່ວນສິບຈາກພົນລະເມືອງຄືຈາກພວກພິ-
ນ້ອງຂອງຕົນ. ⁶ແຕ່ ເມັນຄີເຊເດັກ ຜູ້ນີ້ບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາກໍຍັງໄດ້ຮັບໜຶ່ງສ່ວນສິບຈາກ
ອັບຮາຣາມ ແລະໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ອັບຮາຣາມ ຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າ. ⁷ສິ່ງທີ່ຖຽງ
ບໍ່ໄດ້ກໍຄືຜູ້ນ້ອຍຮັບພອນຈາກຜູ້ໃຫຍ່. ⁸ອີກປະການໜຶ່ງ, ໃນກໍລະນີປະໂລຫິດກະກຸນ ເລວີນັ້ນ
ມະນຸດທີ່ຕ້ອງຕາຍກໍເປັນຜູ້ຮັບໜຶ່ງສ່ວນສິບ ແຕ່ໃນກໍລະນີ ເມັນຄີເຊເດັກ ຜູ້ຮັບໜຶ່ງສ່ວນສິບນັ້ນ
ມີຫລັກຖານໃນພຣະຄໍາພີວ່າທ່ານຍັງມີຊີວິດຢູ່. ⁹ຖ້າຈະເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍວ່າ ເລວີຜູ້ຮັບໜຶ່ງສ່ວນ
ສິບນັ້ນ ກໍຍັງໄດ້ຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສິບແກ່ເມັນຄີເຊເດັກທາງອັບຮາຣາມ. ¹⁰ເພາະວ່າໃນຂະນະທີ່
ເມັນຄີເຊເດັກ ໄດ້ພົບກັບອັບຮາຣາມ ເລວີຍັງຢູ່ໃນສາຍເລືອດຂອງບັນພະບຸລຸດຄືອັບຮາຣາມ.

¹¹ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າພວກປະໂລຫິດໄດ້ນໍາຜົນທີ່ສໍາເລັດແລ້ວ (ດ້ວຍວ່າພົນລະເມືອງໄດ້ຮັບພຣະ-
ບັນຍັດດ້ວຍວິທີນີ້) ເປັນສັນໃດຈົ່ງຕ້ອງມີປະໂລຫິດອື່ນອີກ ຕາມລໍາດັບດຽວກັບເມັນຄີເຊເດັກ
ແທນພວກປະໂລຫິດໃນລໍາດັບດຽວກັບອາໂຣນ. ¹²ເພາະເມື່ອຕໍາແຫ່ງປະໂລຫິດປ່ຽນແປງແລ້ວ

[1] ສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ໄດ້ບຸ້ນເອົາຈາກກະສັດທັງຫລາຍນັ້ນ.

ພຣະບັນຍັດກໍຈຳເປັນຕ້ອງປ່ຽນແປງໄປເໝືອນກັນ. ¹³ເພາະວ່າທ່ານທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງນັ້ນກໍມາຈາກຕະກູນອື່ນ ຄືຕະກູນທີ່ຍັງບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍປະຕິບັດທີ່ແທ່ນບູຊາຈັກເທື່ອ. ¹⁴ເພາະປະກົດແຈ້ງແລ້ວວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຊົງສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກຕະກູນຢູດາ ແຕ່ເມື່ອ ໂມເຊ ໄດ້ກ່າວເຖິງປະໂລຫິດກໍບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຕະກູນນີ້. ¹⁵ເລື່ອງນີ້ກໍປະກົດແຈ້ງຂຶ້ນອີກ ຖ້າມີປະໂລຫິດອີກຕົນໜຶ່ງຕາມແບບຢ່າງ ເມັນຄືເຊເດັກ. ¹⁶ຜູ້ຊຶ່ງເປັນປະໂລຫິດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຕາມກົດບັນຍັດຂອງມະນຸດແຕ່ໂດຍລິດເດດແຫ່ງຊີວິດອັນບໍ່ຮູ້ເສື່ອມສູນ. ¹⁷ເພາະມີພະຍານກ່າວເຖິງເພິ່ນວ່າ, “ທ່ານເປັນປະໂລຫິດຕະຫລອດໄປເປັນນິດ ໃນລຳດັບດຽວກັບເມັນຄືເຊເດັກ.” ¹⁸ດ້ວຍວ່າກົດບັນຍັດທີ່ມີມາກ່ອນນັ້ນໄດ້ຊົງຍົກເລີກເສຍແລ້ວ ເພາະຂາດລິດແລະໄຮ້ປະໂຫຍດ. ¹⁹(ເພາະວ່າພຣະບັນຍັດນັ້ນບໍ່ໄດ້ທຳໃຫ້ສິ່ງໃດເຖິງທີ່ສຳເລັດ) ແຕ່ມີຄວາມຫວັງອັນດີກວ່າໄດ້ເພີ່ມເຕີມເຂົ້າມາ ໂດຍຄວາມຫວັງນັ້ນພວກເຮົາຈິ່ງຈະເຂົ້າໄປໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ²⁰ການນີ້ໄດ້ບັງເກີດມີມາໂດຍການຊົງສາບານໄວ້ ສ່ວນຄົນອື່ນນັ້ນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນເປັນປະໂລຫິດໂດຍບໍ່ມີຄວາມສາບານ. ²¹ແຕ່ທ່ານຜູ້ນີ້ຖືກຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມສາບານວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສາບານໄວ້ແລ້ວແລະຈະບໍ່ຊົງປ່ຽນພຣະໄທວ່າ ‘ທ່ານເປັນປະໂລຫິດຕະຫລອດໄປ.’” ²²ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຢຊູ ຈິ່ງຊົງກາຍເປັນຜູ້ຮັບປະກັນຄຳສັນຍາອັນດີກວ່າ. ²³ພວກປະໂລຫິດກະກຸນເລວີນັ້ນສືບຕໍາແຫ່ງຕໍ່ກັນມາຫລາຍຄົນ ເພາະຄວາມຕາຍຂັດຂວາງເຂົາບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດງານຕະຫລອດໄປ. ²⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູ ນີ້ຊົງດຳລົງຕໍາແຫ່ງປະໂລຫິດທີ່ບໍ່ສືບຕໍ່ກັນ ເພາະພຣະອົງຊົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ. ²⁵ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈິ່ງຊົງສາມາດເປັນນິດ ທີ່ຈະໄຜດເອົາຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າໂດຍທາງພຣະອົງນັ້ນ ໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດ ເພື່ອຊ່ວຍທູນຂໍພຣະກະລຸນາໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ²⁶ມະຫາປະໂລຫິດຢ່າງນີ້ແຫລະ, ທີ່ເໝາະສົມສຳລັບພວກເຮົາ ຄືເປັນຜູ້ບໍລິສຸດປາສະຈາກຜິດຫລີ້ສິ່ງຊົ່ວມົວໝອງ, ແຍກຈາກຄົນບາບທັງປວງ, ຊົງປະທັບຢູ່ເໜືອມະຫາສະຫວັນ. ²⁷ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງຊົງນຳເຄື່ອງບູຊາມາທຸກໆ ວັນເໝືອນດັ່ງປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ອື່ນໆ ຜູ້ຊົງຕອນແຮກຖວາຍສຳລັບການຜິດບາບຂອງຕົນເອງ ແລ້ວຈິ່ງຖວາຍສຳລັບຄວາມຜິດບາບຂອງພົນລະເມືອງ ສ່ວນພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາພຽງເທື່ອດຽວເປັນການສິ້ນສຸດ ຄືເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພຣະອົງເອງມາຖວາຍ ²⁸ຝ່າຍພຣະບັນຍັດກໍຮັບມະນຸດທີ່ອ່ອນກຳລັງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນມະຫາປະໂລຫິດ ແຕ່ຄຳສາບານທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ພາຍຫລັງພຣະບັນຍັດນັ້ນ ໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງພຣະບຸດຂຶ້ນ ຜູ້ຊົງເຖິງຄວາມສຳເລັດເປັນນິດ.

ບົດທີ 8

ມະຫາປະໂລຫິດແຫ່ງພຣະສັນຍາໃໝ່

¹ເລື່ອງທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າຢູ່ນີ້ມີຂໍ້ສຳຄັນ ຄືພວກເຮົາມີມະຫາປະໂລຫິດຢ່າງນີ້ ຄືມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ປະທັບຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະທີ່ນັ້ງຂອງຜູ້ຊົງເດຊານຸພາບໃນມະຫາສະຫວັນ. ²ເປັນຜູ້ບົວລະບັດໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ ຄືໃນສຳນັກຜ້າອັນແທ້ຈິງ ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້ ບໍ່ແມ່ນ

ມະນຸດຕັ້ງ. ³ ເພາະວ່າມະຫາປະໂລຫິດທຸກຕົນໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ຖວາຍຂອງທານແລະເຄື່ອງບູ-
 ຊາ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈິ່ງຈຳເປັນທີ່ມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ນີ້ຈະຕ້ອງມີສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດຖວາຍເໝືອນກັນ.
⁴ ຖ້າພຣະອົງຊົງຢູ່ໃນໂລກນີ້ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຊົງເປັນປະໂລຫິດ ເພາະວ່າມີປະໂລຫິດທີ່ຖວາຍ
 ຂອງທານຕາມພຣະບັນຍັດຢູ່ແລ້ວ. ⁵ ປະການໜຶ່ງ, ປະໂລຫິດເຫລົ່ານັ້ນບົວລະບັດເປັນແຕ່ແບບ
 ແລະເງົາແຫ່ງສິ່ງສັກສິດໃນສະຫວັນ ເໝືອນໂມເຊ, ເມື່ອທ່ານຈະຕັ້ງສຳນັກຜ້ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້
 ຊົງເຕືອນສະຕິທ່ານວ່າ, “ດັ່ງນີ້, ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງຕາມແບບຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ສະແດງແກ່ເຈົ້າ
 ເທິງພູນັ້ນ.” ⁶ ແຕ່ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ຊົງຮັບພາລະກິດຊົງປະເສີດກວ່າຂອງປະໂລຫິດ ເຫລົ່ານັ້ນ
 ເໝືອນດັ່ງພຣະສັນຍາຊົງພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ກາງນັ້ນກໍປະເສີດກວ່າພຣະສັນຍາເດີມ ເພາະວ່າໄດ້
 ຊົງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍພຣະສັນຍາທັງຫລາຍອັນປະເສີດກວ່າເກົ່າ.

⁷ ດ້ວຍວ່າຖ້າພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນບໍ່ມີຂໍ້ຕິແລ້ວ ກໍບໍ່ຈຳເປັນຊອກພຣະສັນຍາທີສອງມາແທນ.

⁸ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວຕີເຂົາວ່າ,

“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ,
 ‘ເບິ່ງແມ, ພາຍໜ້າຈະມີຄາວໜຶ່ງ
 ທີ່ເຮົາຈະທຳຄຳສັນຍາໃໝ່
 ກັບຍາດວົງອິສຣາເອນ ແລະຍາດວົງຢູດາ.

⁹ ຈະບໍ່ເໝືອນຄຳສັນຍາຊົງເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້
 ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາ ໃນເມື່ອເຮົາໄດ້ຈັບມືຂອງເຂົາ
 ພາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ’
 ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ
 ‘ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຄຳສັນຍາຂອງເຮົາ
 ຝ່າຍເຮົາຈິ່ງເພີດເສີຍຕໍ່ເຂົາ’.

¹⁰ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວອີກວ່າ
 ‘ນີ້ແມ່ນຄຳສັນຍາ
 ທີ່ເຮົາຈະສັນຍາໄວ້ກັບຍາດວົງອິສຣາເອນ
 ພາຍຫລັງສະໄໝນັ້ນ
 ຄືເຮົາຈະບັນຈຸຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາໄວ້ໃນໃຈຂອງເຂົາ
 ເຮົາຈະຈາລຶກຂໍ້ບັນຍັດນັ້ນໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ
 ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ
 ແລະຝ່າຍເຂົາຈະເປັນພົນລະເມືອງຂອງເຮົາ.

¹¹ ເຂົາຈະບໍ່ສອນເພື່ອນບ້ານແລະພີ່ນ້ອງຂອງຕົນແຕ່ລະຄົນວ່າ,
 “ຈົ່ງຮູ້ຈັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ເພາະເຂົາທຸກຄົນຈະຮູ້ຈັກເຮົາ
 ຕັ້ງແຕ່ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດຈົນເຖິງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ.

¹² ເພາະເຮົາຈະກະລຸນາຕໍ່ການອະທຳຂອງເຂົາ

ແລະການຜິດບາບຂອງເຂົາ ເຮົາຈະບໍ່ຈົດຈຳຕໍ່ໄປ.”

¹³ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ຄຳສັນຍາໃໝ່” ກໍເປັນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາເດີມນັ້ນພົ້ນສະໄໝໄປ ແລ້ວ ສິ່ງທີ່ພົ້ນສະໄໝແລະເກົ່າໄປແລ້ວນັ້ນກໍຈວນຈະເສື່ອມສູນໄປ.

ບົດທີ 9

ສະຖານອັນສັກສິດທີ່ແຜ່ນດິນໂລກແລະທີ່ຟ້າສະຫວັນ

¹ເຖິງ ແມ່ນຄຳສັນຍາເດີມນັ້ນກໍມີກົດໃນການນະມັດສະການ ແລະມີສະຖານອັນສັກສິດທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ. ²ດ້ວຍວ່າມີສຳນັກຜ້າທີ່ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນແລ້ວ ຄືທ້ອງຊັ້ນນອກຊຶ່ງມີເຄື່ອງຮອງຕີນໂຄມ, ມີໂຕະ, ແລະມີເຂົ້າຈີ່ທີ່ຕັ້ງຖວາຍໄວ້ ທ້ອງທຳອິດນີ້ເອີ້ນວ່າສະຖານທີ່ສັກສິດ. ³ພາຍໃນຜ້າກັງຊັ້ນທີສອງມີທ້ອງຊຶ່ງເອີ້ນວ່າສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ. ⁴ໃນທ້ອງນັ້ນມີແທ່ນຄຳສຳລັບເຜົາເຄື່ອງຫອມ, ມີຫີບຫຸ່ມທີ່ດ້ວຍຄຳທຸກດ້ານສຳລັບໃສ່ຄຳສັນຍາ ຢູ່ໃນຫີບນັ້ນມີຂັນຄຳໃສ່ມານາໄວ້, ມີໄມ້ເທົ່າຂອງອາໂຣນທີ່ປຸງຍອດ, ແລະມີແຜ່ນຫີນຈາລຶກຄຳສັນຍາແລ້ວ. ⁵ຢູ່ເທິງຫີບນັ້ນມີຮູບເຄຣຸບປະກອບດ້ວຍສະຫງ່າລາສີອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າ ປົກຄຸມພຣະທີ່ນັ່ງອັນຊົງພຣະກະລຸນານັ້ນ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຮົາຈະພັນລະນາໃຫ້ລະອຽດໃນທີ່ນີ້ບໍ່ໄດ້. ⁶ເມື່ອຈັດຕັ້ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ພວກປະໂລຫິດກໍເຂົ້າໄປປະກອບພິທີທຸກເວລາໃນທ້ອງຊັ້ນນອກນັ້ນ. ⁷ແຕ່ໃນທ້ອງທີສອງນັ້ນມີມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ ເຂົ້າໄປໄດ້ປີລະເທື່ອ ແຕ່ຕ້ອງນຳເລືອດເຂົ້າໄປຖວາຍເພື່ອຕົນເອງ ແລະເພື່ອຄວາມຜິດໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາຂອງພົນລະເມືອງ. ⁸ຢ່າງນັ້ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງຊົງສະແດງວ່າ ທາງທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດນັ້ນ ຍັງບໍ່ໄດ້ປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນເມື່ອທ້ອງຕົ້ນນັ້ນຍັງຕັ້ງຢູ່. ⁹ທ້ອງຊັ້ນນອກນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງສະໄໝບັດຈຸບັນ ຄືໝາຍຄວາມວ່າການຖວາຍຂອງທານແລະເຄື່ອງບູຊາຕາມແບບນີ້ ຈະຊຳລະໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງຜູ້ຖວາຍນັ້ນບໍ່ໄດ້. ¹⁰ເພາະເປັນເລື່ອງຂອງກິນຂອງດີມແລະພິທີຊຳລະລ້າງຕ່າງໆ ເທົ່ານັ້ນ ເປັນພິທີສຳລັບການປະຕິບັດທາງກາຍ ທີ່ໄດ້ຊົງບັນຍັດໄວ້ຈົນກວ່າຈະໄດ້ຊົງປ່ຽນແປງໃໝ່.

¹¹ສ່ວນ ພຣະຄຣິດ, ໄດ້ສະເດັດມາເປັນມະຫາປະໂລຫິດສຳລັບສິ່ງປະເສີດຊຶ່ງມາເຖິງແລ້ວ^[1] ພຣະອົງກໍໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນສຳນັກອັນໃຫຍ່ແລະປະເສີດກວ່າແຕ່ກ່ອນ (ທີ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືມະນຸດ ຄືບໍ່ແມ່ນສິ່ງຂອງທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນໂລກນີ້). ¹²ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດພຽງເທື່ອດຽວເປັນການສິ້ນສຸດ ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງນຳເລືອດແບ່ຫລືເລືອດລູກງົວເຂົ້າໄປ ແຕ່ຊົງນຳພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງເອງເຂົ້າໄປ ແລະຊົງສຳເລັດການໄຖ່ບາບອັນຕະຫລອດໄປ. ¹³ເພາະວ່າຖ້າເລືອດແບ່ຫລືເລືອດງົວເຖິກ ແລະຂີ້ເຖົ້າໄຟຂອງລູກງົວໂຕແມ່ທີ່ໂຮຍລົງເທິງຄົນຊົ່ວມົວໝອງ ຍັງອາດຊຳລະຮ່າງກາຍໃຫ້ສະອາດໄດ້. ¹⁴ຫລາຍກວ່ານັ້ນຈັກ

[1]ສຳເນົາຕົ້ນສະບັບບາງສະບັບວ່າ “ຊຶ່ງຈະມາເຖິງ.”

ພຽງໃດ ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດ ຜູ້ໄດ້ຊົງຖວາຍພຣະອົງເອງແດ່ພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານຜູ້ຊົງຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດ ເປັນເຄື່ອງບູຊາປາສະຈາກຕໍາໜິ ກໍຈະຊົງຊໍາລະໃຈສໍານົກຜິດແລະຊອບຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ໃຫ້ພົ້ນຈາກກົດຈະການທີ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ເພື່ອຫັນໄປຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.

¹⁵ເພາະເຫດນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເປັນຜູ້ກາງແຫ່ງຄໍາສັນຍາໃໝ່ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນມາ ໄດ້ຮັບມໍລະດົກຕະຫລອດໄປຕາມທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ ເພາະຄວາມຕາຍນັ້ນໂຖ່ເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຜິດບາບທີ່ເກີດໃຕ້ຄໍາສັນຍາເດີມ. ¹⁶ເພາະວ່າໃນກໍລະນີທີ່ກ່ຽວກັບໜັງສືພິໄນກໍາ ກໍຈະຕ້ອງພິສູດວ່າຜູ້ເຮັດໜັງສືນັ້ນຕາຍແລ້ວຄົນນັ້ນຕ້ອງຕາຍເສຍກ່ອນ ໜັງສືພິໄນກໍາຈຶ່ງຈະໃຊ້ໄດ້. ¹⁷ເພາະຖ້າຜູ້ທີ່ເຮັດໜັງສືນັ້ນຍັງມີຊີວິດຢູ່ ໜັງສືພິໄນກໍານັ້ນກໍໃຊ້ບໍ່ໄດ້. ¹⁸ເພາະເຫດນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນຄໍາສັນຍາເດີມກໍບໍ່ໄດ້ຊົງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍປາສະຈາກເລືອດ. ¹⁹ເພາະວ່າເມື່ອໂມເຊໄດ້ປະກາດຄໍາສັ່ງທຸກຂໍ້ຕາມພຣະບັນຍັດແກ່ບັນດາພົນລະເມືອງແລ້ວ ທ່ານກໍເອົາເລືອດລູກງົວ (ແລະເລືອດແບ້) ກັບນໍ້າ ແລ້ວເອົາຂົນແກະສີແດງແລະຕົ້ນຫູສົບ ມາຈຸ່ມຊິດໃສ່ໜັງສືມ້ວນນັ້ນກັບທັງພົນລະເມືອງທັງປວງ. ²⁰ໂດຍກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ຄືເລືອດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະສັນຍາຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງບັນຍັດໄວ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ.” ²¹ໃນທຳນອງດຽວກັນນັ້ນ ທ່ານກໍໄດ້ເອົາເລືອດຊິດໃສ່ສໍານັກຜ້າ ກັບເຄື່ອງໃຊ້ໃນພິທີນະມັດສະການທຸກຊະນິດເໝືອນກັນ. ²²ແລ້ວຕາມພຣະບັນຍັດນັ້ນ ເກືອບທຸກສິ່ງຕ້ອງຊໍາລະດ້ວຍເລືອດ ແລະຖ້າບໍ່ມີເລືອດໄຫລອອກແລ້ວການໃຫ້ອະໄພກໍບໍ່ມີ.

ພຣະເຢຊູຊົງລົບລ້າງບາບໂດຍການຖວາຍຕົນເອງ

²³ເຫດສັນນີ້ສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້ ທີ່ມີແບບຕົວຢ່າງໃນສະຫວັນ ຈໍາເປັນຕ້ອງຊໍາລະໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງບູຊາອັນປະເສີດກວ່າອືກ. ²⁴ເພາະວ່າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ສັກສິດຊຶ່ງສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍມືມະນຸດຕາມແບບຢ່າງໃນສະຫວັນ ແຕ່ດຽວນີ້ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໃນມະຫາສະຫວັນ ເພື່ອເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າແທນເຮົາທັງຫລາຍ. ²⁵ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງຊົງຖວາຍພຣະອົງເອງເລື້ອຍໆ ບໍ່ເໝືອນມະຫາປະໂລຫິດທີ່ເຂົ້າໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທຸກປີ ແລະນໍາເລືອດຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນເລືອດຂອງຕົນເອງເຂົ້າໄປຖວາຍ. ²⁶ເພາະຖ້າເປັນຢ່າງນັ້ນ, ພຣະອົງຄົງຈະຕ້ອງຊົງທົນທຸກທໍລະມານເປັນຫລາຍເທື່ອນັບຕັ້ງແຕ່ສ້າງໂລກມາ ແຕ່ໃນຄາວທີ່ສຸດນີ້ພຣະອົງໄດ້ປະກົດເພື່ອຖວາຍພຣະອົງເອງເປັນເຄື່ອງບູຊາພຽງເທື່ອດຽວ ເພື່ອລົບລ້າງບາບເປັນການສິ້ນສຸດ. ²⁷ມະນຸດຖືກຊົງກໍານົດໄວ້ແລ້ວວ່າຈະຕ້ອງຕາຍເທື່ອດຽວ ແລະຫລັງຈາກນັ້ນຈະມີການຊົງພິພາກສາສັນໃດ. ²⁸ພຣະຄຣິດກໍສັນນັ້ນ ຄືພຣະອົງຊົງຖວາຍພຣະອົງເອງເປັນເຄື່ອງບູຊາເທື່ອດຽວ ເພື່ອແບກບາບຂອງຄົນຈໍານວນຫລາຍໄວ້ ພຣະອົງຈະຊົງປະກົດເປັນເທື່ອທີສອງ ໂດຍບໍ່ກ່ຽວກັບບາບ ແຕ່ເພື່ອໄຜດບັນດາຜູ້ທີ່ລໍຄອຍພຣະອົງດ້ວຍໃຈຮັ່ງມືໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ.

ບົດທີ 10

¹ດ້ວຍວ່າພຣະບັນຍັດເປັນພຽງແຕ່ເງົາຂອງສິ່ງປະເສີດທີ່ຈະມາພາຍໜ້ານັ້ນ ແລະບໍ່ແມ່ນຕົວຈິງຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຂົາຖວາຍທຸກປີສະເໝີມາຕາມພຣະບັນຍັດ ກໍບໍ່ອາດຈະເຮັດ

ໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຂົ້າເຝົ້ານັ້ນເຖິງທີ່ສຳເລັດໄດ້ຈັກເທື່ອ. ²ເພາະຖ້າເປັນຢ່າງນັ້ນໄດ້ ເຂົາຄົງໄດ້ຢຸດການ
ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນຫລື ຖ້າຜູ້ນະມັດສະການນັ້ນໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງເທື່ອດຽວ
ເປັນການສິ້ນສຸດແລ້ວ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຄົງຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າມີບາບອີກຕໍ່ໄປ. ³ແຕ່ການຖວາຍເຄື່ອງບູ-
ຊານັ້ນເປັນການເຕືອນໃຫ້ລະນຶກເຖິງບາບທຸກປີ. ⁴ເຫດວ່າເລືອດງົວເຖິກແລະເລືອດແບບໍ່ສາ-
ມາດຊຳລະບາບໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປໄດ້ຈັກເທື່ອ. ⁵ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອພຣະຄຣິດສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກ
ພຣະອົງຊົງທູນວ່າ,

“ເຄື່ອງບູຊາແລະຂອງທານ ພຣະອົງເຈົ້າບໍ່ຊົງປະສົງ
ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕຽມຮ່າງກາຍສຳລັບຂ້າພຣະອົງ.

⁶ ເຄື່ອງເຜົາບູຊາແລະເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບນັ້ນ
ພຣະອົງເຈົ້າບໍ່ຊົງພໍພຣະໄທ.

⁷ ເມື່ອນັ້ນຂ້າພຣະອົງຈົ່ງທູນວ່າ ‘ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ,
ຂ້າພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອຈະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ
ຕາມທີ່ມີເລື່ອງຂອງຂ້າພຣະອົງຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືມ້ວນນັ້ນ.”

⁸ເມື່ອພຣະອົງຊົງກ່າວແລ້ວວ່າ “ເຄື່ອງບູຊາແລະຂອງທານ” ກັບ “ເຄື່ອງເຜົາບູຊາແລະເຄື່ອງ
ບູຊາລົບລ້າງບາບ ທີ່ເຂົາໄດ້ບູຊາຕາມພຣະບັນຍັດນັ້ນ ພຣະອົງເຈົ້າບໍ່ຊົງປະສົງແລະບໍ່ຊົງພໍ
ພຣະໄທ.” ⁹ຕໍ່ນັ້ນມາພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອຈະເຮັດ
ຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ” ພຣະອົງຊົງເລີກລະບົບເດີມນັ້ນເສຍ ເພື່ອຈະຊົງຕັ້ງລະບົບທີ
ສອງໄວ້. ¹⁰ແລະໂດຍນ້ຳພຣະໄທນັ້ນແຫລະ, ທີ່ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບການຊົງຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ
ດ້ວຍການຖວາຍພຣະກາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ເທື່ອດຽວເທົ່ານັ້ນ ເປັນການສິ້ນສຸດ. ¹¹ຝ່າຍປະ-
ໂລທິດທຸກຕົກກໍຍິນຍົວລະບັດຢູ່ທຸກວັນ ໂດຍການນຳເຄື່ອງບູຊາຢ່າງດຽວກັນມາຖວາຍເລື້ອຍໆ
ເຄື່ອງບູຊານັ້ນບໍ່ສາມາດຊຳລະລ້າງບາບໄດ້ຈັກເທື່ອ. ¹²ແຕ່ເມື່ອປະໂລທິດຕົນນີ້ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງ
ບູຊາອັນດຽວ ເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບໄດ້ຕະຫລອດໄປ “ພຣະອົງກໍສະເດັດປະທັບເບື້ອງ
ຂວາຂອງພຣະເຈົ້າ.” ¹³ເພື່ອຊົງຄອຍຢູ່ “ຈົນບັນດາສັດຕູຂອງພຣະອົງຖືກປາບລົງໃຕ້ພຣະບາດ
ຂອງພຣະອົງ.” ¹⁴ເພາະວ່າດ້ວຍເຄື່ອງບູຊາອັນດຽວ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຜດຄົນທັງຫລາຍທີ່ຊົງຊຳ
ລະເປັນບໍລິສຸດນັ້ນໃຫ້ເຖິງທີ່ສຳເລັດເປັນນິດ.

¹⁵ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເໝືອນກັນ ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້
ຊົງກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ,

¹⁶ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ:
ນີ້ແມ່ນຄຳສັນຍາທີ່ເຮົາຈະສັນຍາໄວ້ກັບເຂົາພາຍຫລັງສະໄໝນັ້ນ
ຄືເຮົາຈະບັນຈຸຂໍ້ບັນຍັດຂອງເຮົາໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງເຂົາ
ເຮົາຈະຈາລຶກຂໍ້ບັນຍັດນັ້ນໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ.”

¹⁷ ແລ້ວຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ
“ແລະການຜິດບາບກັບການອະທຳຂອງເຂົາເຮົາຈະບໍ່ຈົດຈຳຕໍ່ໄປອີກຈັກເທື່ອ.”

¹⁸ເພາະວ່າເມື່ອມີການໃຫ້ອະໄພແລ້ວ ກໍບໍ່ມີເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບຕໍ່ໄປ.

ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າມາໄກ້ຍິດໝັ້ນໃນຄວາມຫວັງ

¹⁹ດັ່ງນັ້ນພິນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາທັງຫລາຍມີໃຈກ້າຈະເຂົ້າໄປໃນສະຖານສັກສິດທີ່ສຸດດ້ວຍຄວາມຕາຍ^[1] ຂອງພຣະເຢຊູ. ²⁰ຕາມທາງໃໝ່ຊຶ່ງມີຊີວິດ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຂ່ອອກໃຫ້ພວກເຮົາ ຜ່ານເຂົ້າໄປທາງຜ້າກັງນັ້ນ ຄືທາງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ. ²¹ອີກປະການໜຶ່ງ, ພວກເຮົາມີປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ເໜືອຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ²²ໂດຍເຫດນີ້, ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໄກ້ດ້ວຍຈິງໃຈ, ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອອັນເຕັມບໍລິບູນ, ມີໃຈທີ່ໄດ້ຮັບການຊົງຊໍາລະຈາກການຮູ້ສຶກຕົວວ່າມີບາບ, ແລະມີຮ່າງກາຍທີ່ຊໍາລະລ້າງດ້ວຍນໍ້າບໍລິສຸດ. ²³ຈົ່ງຍິດໝັ້ນໃນຄວາມຫວັງທີ່ພວກເຮົາປະກາດຕົວວ່າໄດ້ຮັບໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ເຄື່ອນໄຫວ ເພາະວ່າພຣະອົງຜູ້ຊົງປະທານພຣະສັນຍານັ້ນກໍຊົງສັດຊື່. ²⁴ຈົ່ງຄ່ອຍພິລະນາເບິ່ງເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເພື່ອບຸກໃຈເຊິ່ງກັນແລະກັນໃຫ້ມີຄວາມຮັກແລະເຮັດການດີງາມ. ²⁵ຢ່າປະການປະຊຸມກັນເໝືອນຢ່າງລາງຄົນເຄີຍປະນັນ ແຕ່ຈົ່ງໝູນໃຈກັນຫລາຍກວ່າເກົ່າອີກ ເພາະທ່ານກໍຮູ້ກໍເຫັນຢູ່ວ່າວັນນັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.

²⁶ດ້ວຍວ່າຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງແລ້ວ ແຕ່ຍັງເຈດຕະນາເຮັດບາບຢູ່ເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບກໍຈະບໍ່ມີເຫລືອຢູ່ຕໍ່ໄປ. ²⁷ເຫລືອແຕ່ຄວາມຍ້ານອັນພິລິກໃນການລໍຖ້າການພິພາກສາລົງໂທດ ແລະໄພອັນຮ້າຍແຮງທີ່ຈະເຜົາຜາມບັນດາຄົນທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ. ²⁸ຄົນທີ່ລະເມີດບັນຍັດຂອງໂມເຊນັ້ນ ຖ້າມີພະຍານສອງຫລືສາມປາກ ກໍຈະຕ້ອງຕາຍໂດຍບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ. ²⁹ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຄິດເບິ່ງວ່າ ຄົນທີ່ຢຽບຢ່າພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຖືພຣະໂລຫິດອັນກ່ຽວກັບພຣະສັນຍາ ຊຶ່ງຊໍາລະຕົວໃຫ້ບໍລິສຸດວ່າເປັນສິ່ງຊົ່ວຊ້າ, ກັບທັງປະໝາດພຣະວິນຍານຜູ້ຊົງ ພຣະຄຸນນັ້ນ ຄວນຈະຖືກລົງໂທດຫລາຍກວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນຈັກເທົ່າໃດ. ³⁰ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງຜູ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ການແກ້ແຄ້ນເປັນທຸລະຂອງເຮົາ ຝ່າຍເຮົາຈະຕອບແທນ” ແລະໄດ້ຊົງກ່າວອີກວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາພົນລະເມືອງຂອງພຣະອົງ.” ³¹ການຕົກຢູ່ໃນເງື່ອນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ນັ້ນ ກໍເປັນການພິລິກເພິ່ງກົວ.

³²ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງລະນຶກເຖິງຄາວກ່ອນນັ້ນ ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງແລ້ວ ພວກທ່ານໄດ້ສູ້ທຶນຕໍ່ຄວາມຍາກລໍາບາກອັນໃຫຍ່ຫລວງ. ³³ລາງເທື່ອພວກທ່ານກໍຖືກການປະຈານອັບອາຍຂາຍໜ້າ ແລະຖືກຂົ່ມເຫງໃຫ້ປະຊາຊົນຊົນ ລາງເທື່ອພວກທ່ານກໍເຂົ້າຮ່ວມທຸກກັບຄົນທີ່ຖືກການຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ. ³⁴ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍມີໃຈເມດຕາຕໍ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຜູກມັດ ແລະເມື່ອມີຄົນບຸ້ນເອົາຊັບສິ່ງຂອງໆ ພວກທ່ານໄປ ພວກທ່ານກໍຍອມໃຫ້ເຂົາດ້ວຍໃຈຍິນດີ ເພາະພວກທ່ານຮູ້ແລ້ວວ່າ ພວກທ່ານເອງມີຊັບສິນບັດດີກວ່າ ແລະຖາວອນກວ່າ

[1]ພາສາເດີມວ່າ “ໂດຍພຣະໂລຫິດ.”

ນັ້ນອີກ. ³⁵ເຫດສັນນັ້ນຢ່າໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງພວກທ່ານທີ່ຈະມີລາງວັນອັນໃຫຍ່ນັ້ນ. ³⁶ທ່ານທັງຫລາຍຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມອົດທົນ ເພື່ອວ່າ, ເມື່ອໄດ້ເຮັດຕາມນໍ້າພຣະໂທຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ກໍຈະໄດ້ຮັບຕາມທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້. ³⁷“ອີກບໍ່ເຫິງ, ບໍ່ເຫິງເທົ່າໃດພຣະອົງຜູ້ຈະສະເດັດມາກໍຈະສະເດັດມາ ແລະ ຈະບໍ່ຊົງຊັກຊ້າ. ³⁸ແຕ່ຄົນຊອບທຳຂອງເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຖ້າເຂົາທາກຫລົບຖອຍຫລັງ ເຮົາຈະບໍ່ພໍໃຈໃນຄົນນັ້ນ.” ³⁹ສ່ວນພວກເຮົາ, ບໍ່ຢູ່ຝ່າຍຄົນທີ່ຫລົບຖອຍຫລັງຈົນເຖິງຄວາມຈົບຫາຍເສຍ ແຕ່ຢູ່ຝ່າຍຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ຈົ່ງຮັກສາຊີວິດ ແລະຈິດໃຈຂອງຕົນໄວ້ໄດ້.

ບົດທີ 11 ເລື່ອງຄວາມເຊື່ອ

¹ອັນໜຶ່ງ, ຄວາມເຊື່ອຄືຄວາມແນ່ນອນໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຫວັງໄວ້ ເປັນຄວາມຕາຍໃຈເຖິງສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ເຫັນກັບຕາ. ²ເພາະດ້ວຍຄວາມເຊື່ອນີ້ເອງ ພວກເຖົ້າເກົ່າບູຮານໄດ້ຮັບຄຳພະຍານອັນດີ. ³ໂດຍຄວາມເຊື່ອນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ໂລກຈັກກະວານນີ້ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນສິ່ງທີ່ຕາເຫັນຢູ່ກໍບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກສິ່ງທີ່ປະກົດໃຫ້ເຫັນ. ⁴ເພາະອາເບັນມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາອັນຖືກຕ້ອງກວ່າເຄື່ອງບູຊາຂອງ ກາອິນ ມາຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຮັບຄຳພະຍານວ່າເປັນຄົນຊອບທຳ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຊົງເປັນພະຍານແກ່ຂອງທານຂອງເພິ່ນ ເຖິງແມ່ນວ່າອາເບັນຕາຍແລ້ວກໍຈຶ່ງ ແຕ່ເພາະມີຄວາມເຊື່ອເພິ່ນຈຶ່ງຍັງເວົ້າຢູ່. ⁵ເພາະ ເອໂນກມີຄວາມເຊື່ອນີ້ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງຮັບເພິ່ນຂຶ້ນໄປ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເພິ່ນພົບກັບຄວາມຕາຍ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດພົບເຫັນເພິ່ນ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຮັບເອົາເພິ່ນໄປແລ້ວ ອັນໜຶ່ງ, ກ່ອນທີ່ຊົງຮັບເອົາເພິ່ນຂຶ້ນໄປນັ້ນ ມີຜູ້ເປັນພະຍານວ່າເພິ່ນເປັນທີ່ພໍພຣະໂທພຣະເຈົ້າ. ⁶ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອແລ້ວຈະເປັນທີ່ພໍພຣະໂທພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ມາເຝົ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ນັ້ນຕ້ອງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ປະທານຮາງວັນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງ. ⁷ເພາະ ໂນອາມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງຕັກເຕືອນໃຫ້ຮູ້ເຖິງເຫດການທີ່ຍັງບໍ່ປະກົດ ເພິ່ນຈຶ່ງຍ່າເກງ ແລະຕໍ່ນາວາ ເພື່ອໃຫ້ຄອບຄົວຂອງຕົນພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ ແລະດ້ວຍເຫດນີ້, ເພິ່ນຈຶ່ງຕັດສິນລົງໂທດໃສ່ມະນຸດສະໂລກແລະໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮັບມໍລະດົກ ຄືຄວາມຊອບທຳຊຶ່ງເກີດມາຈາກຄວາມເຊື່ອ.

⁸ເພາະອັບລາຮາມມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ເພິ່ນອອກເດີນທາງໄປຍັງບ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບເປັນມໍລະດົກ ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອຟັງແລະໄດ້ເດີນທາງອອກໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າຕົນຈະໄປໃສ. ⁹ເພາະເພິ່ນມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ນັ້ນເໝືອນເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ ຄືອາໄສຢູ່ໃນຜ້າເຕັນດ້ວຍກັນກັບອີຊາກ ແລະຍາໂຄບ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຮ່ວມຮັບພຣະສັນຍາເປັນມໍລະດົກອັນດຽວກັນ. ¹⁰ເພິ່ນໄດ້ລໍຄອຍນະຄອນທີ່ຕັ້ງຢູ່ເຖິງຮາກຖານ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງເປັນນາຍຊ່າງແລະຊົງເປັນຜູ້ສ້າງຂຶ້ນ. ¹¹ເພາະເພິ່ນມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງມີກຳລັງໃຫ້ບັງເກີດເຊື້ອສາຍ ເມື່ອອາຍຸແກ່ເກີນແລ້ວແລະນາງຊາຮາກໍເປັນຄົນໝັ້ນ ແຕ່ອັບລາຮາມກໍຖືວ່າ

ພຣະອົງຜູ້ຊົງສັນຍານັ້ນເປັນຜູ້ສັດຊື່. ¹²ເຫດສັນນັ້ນຈາກຊາຍຄົນດຽວ ຊຶ່ງເກືອບຈະກ່າວໄດ້ວ່າ ເໝືອນຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວນັ້ນ ກໍມີຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍເກີດມາຢ່າງຫລວງຫລາຍເໝືອນດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ ແລະເໝືອນເມັດຊາຍທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນຢູ່ແຄມທະເລ. ¹³ສ່ວນຄົນເຫລົ່ານັ້ນ, ໄດ້ຕາຍໄປໃນຂະນະທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ ແຕ່ເຂົາກໍໄດ້ເຫັນແລະຕ້ອນຮັບໄວ້ຕັ້ງແຕ່ໂກ ແລະຍອມຕົວວ່າເຂົາເປັນພຽງແຕ່ແຂກເມືອງທີ່ທ່ອງທ່ຽວໄປມາໃນໂລກ. ¹⁴ເພາະຄົນທີ່ເວົ້າຢ່າງນີ້ ກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນຄັກແລ້ວວ່າ ເຂົາກໍາລັງສະແຫວງຫາບ້ານເມືອງຂອງຕົນ. ¹⁵ຈິງແທ້, ຖ້າເຂົາໄດ້ຄິດເຖິງບ້ານເມືອງທີ່ເຂົາຈາກມາແລ້ວນັ້ນ ເຂົາກໍຄົງຈະມີໂອກາດກັບຄືນໄດ້. ¹⁶ແຕ່ບັດນີ້ເຂົາປາດຖະໜາທີ່ຈະຢູ່ໃນເມືອງອັນປະເສີດກວ່ານັ້ນ ຄືເມືອງສະຫວັນ ເຫດສັນນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຊົງລະອາຍ ເມື່ອເຂົາເອີ້ນພຣະອົງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງຈັດແຈງນະຄອນໜຶ່ງໄວ້ສຳລັບເຂົາແລ້ວ. ¹⁷ເພາະອັບຣາຮາມມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເມື່ອເພິ່ນຖືກລອງໃຈຈຶ່ງໄດ້ຖວາຍອີຊາກເປັນເຄື່ອງບູຊາ ເຖິງແມ່ນເພິ່ນເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາ ກໍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຖວາຍລູກຄົນດຽວຂອງເພິ່ນ. ¹⁸ຄືລູກທີ່ມີພຣະສັນຍາກ່າວເຖິງວ່າ, “ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ໄປທາງອີຊາກ.” ¹⁹ແຕ່ອັບຣາຮາມຄຶດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງລິດ ສາມາດໃຫ້ມີການຄືນມາຈາກຕາຍໄດ້ ແລະເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບລູກນັ້ນປຽບເໝືອນເປັນຄືນມາແທ້. ²⁰ເພາະອີຊາກມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນ ຢາໂຄບ ແລະ ເອຊາວ ສຳລັບ ເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ໃນພາຍຫຼັງ. ²¹ເພາະຢາໂຄບມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເມື່ອໃກ້ຈະຕາຍຈຶ່ງໄດ້ອວຍພອນແກ່ລູກຊາຍຂອງ ໂຢເຊັບທູກຄົນ ແລະໝູບຸນະມັດສະການພຣະເຈົ້າເໝືອທົວໄມ້ເທົ່າຂອງຕົນ. ²²ເພາະໂຢເຊັບມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເມື່ອກຳລັງຈະໝົດຊີວິດຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງພວກອິສຣາເອນ ຈະອອກໄປນັ້ນ ແລະໄດ້ສັ່ງໄວ້ເຖິງເລື່ອງກະດູກຂອງຕົນ.

²³ເພາະພໍ່ແມ່ຂອງ ໂມເຊ ມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເມື່ອ ໂມເຊ ເກີດຈຶ່ງໄດ້ເຊື່ອງໄວ້ລະຫວ່າງສາມເດືອນ ເພາະເຫັນວ່າ ໂມເຊ ມີຮູບງາມ ແລະພໍ່ແມ່ບໍ່ໄດ້ຢ້ານຂໍ້ດຳລັດຂອງກະສັດ. ²⁴ເພາະ ໂມເຊ ມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເມື່ອໃຫຍ່ມາແລ້ວເພິ່ນບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ໃດເອີ້ນຕົນວ່າ ເປັນບຸດຂອງທິດາຂອງຟາໂລ. ²⁵ເພິ່ນເລືອກເອົາການຢູ່ຮ່ວມທຸກລຳບາກກັບພົນລະເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແທນຄວາມເພີດເພີນຊົ່ວຄາວໃນຄວາມບາບ. ²⁶ເພິ່ນຖືວ່າການອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍເພື່ອ ພຣະຄຣິດປະເສີດກວ່າສົມບັດຂອງປະເທດ ເອຢິບ ເພາະເພິ່ນເລງເຫັນລາງວັນທີ່ຈະໄດ້ຮັບນັ້ນ. ²⁷ເພາະມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງອອກຈາກປະເທດ ເອຢິບ ເສຍ ໂດຍບໍ່ຢ້ານຄວາມຮ້າຍຂາດຂອງກະສັດນັ້ນ ເພາະເພິ່ນໝັ້ນໃຈເໝືອນກັບວ່າເຫັນພຣະອົງຜູ້ບໍ່ຊົງປະກົດແກ່ຕາ. ²⁸ເພາະມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຖືເຫດສະການປັດສະຄາ ແລະພິທີຊິດເລືອດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເພັດຊະຄາດຜູ້ປະຫານຊີວິດລູກກົກມາຖືກພວກອິສຣາເອນໄດ້. ²⁹ເພາະພວກອິສຣາເອນມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ເຂົາຈຶ່ງຢ່າງຂ້າມທະເລແດງ ເໝືອນກັບຢ່າງເທິງດິນແຫ້ງ ແຕ່ເມື່ອຊາວເອຢິບ ໄດ້ທົດລອງຂ້າມເບິ່ງ ເຂົາກໍຈົມນໍ້າຕາຍໝົດ. ³⁰ເພາະມີຄວາມເຊື່ອນີ້ເມື່ອພວກອິສຣາເອນ ໄດ້ວຽນລ້ອມເມືອງ ເຢຣີໂກ ເຖິງເຈັດວັນແລ້ວກໍາແພງເມືອງນັ້ນຈຶ່ງເພພັງລົງ. ³¹ເພາະມີຄວາມເຊື່ອນີ້ ຣາຮາບຍິງໂສເພນີຈຶ່ງບໍ່ຈົບຫາຍໄປພ້ອມກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ເພາະນາງໄດ້ຕອບຮັບພວກສອດແນມເປັນຢ່າງດີ.

³²ແລະເຮົາຈະເວົ້າສິ່ງໃດຕໍ່ໄປອີກແດ່ ເພາະບໍ່ມີເວລາພໍທີ່ຈະກ່າວເຖິງກິເດໂອນ, ບາຮາກ, ແຊມຊັນ, ເຢັບທາ, ດາວິດ, ຊາມູເອນ ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທໍາທັງຫລາຍ. ³³ເພາະຄົນເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມເຊື່ອ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ມີໄຊເໜືອແຜ່ນດິນຕ່າງໆ ໄດ້ຈັດຕັ້ງລະບົບຄວາມຍຸດຕິທໍາ, ໄດ້ຮັບຜົນຕາມພຣະສັນຍາ, ໄດ້ອັດປາກສົງ. ³⁴ໄດ້ມອດໄຟອັນຮ້ອນກ້າ, ໄດ້ພົ້ນຈາກຄົນດາບ ຄວາມອ່ອນແອຂອງເຂົາກໍກັບກາຍເປັນຄວາມແຂງແຮງ ມີກໍາລັງຄວາມສາມາດໃນເສິກສົງຄາມ ໄດ້ຕີກອງທັບຕ່າງປະເທດໃຫ້ແຕກໜີໄປ. ³⁵ພວກຜູ້ຍິງກໍໄດ້ຮັບຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວຂອງເຂົາ ໂດຍທາງເປັນຄົນມາອີກລາງຄົນກໍໄດ້ຖືກທໍລະມານ ແຕ່ກໍບໍ່ຍອມຮັບການປົດປ່ອຍ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຄືນມາອັນປະເສີດກວ່າ. ³⁶ລາງຄົນຖືກທົດລອງໃຈດ້ວຍມີຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍແລະຊັງນຕີ ອີກລາງຄົນຖືກລ່າມໂສ້ແລະຖືກຂັງຄຸກເໝືອນກັນ. ³⁷ລາງຄົນໄດ້ຖືກເຂົາຄວ່າງຫິນໃສ່, ໄດ້ຖືກເລື່ອຍເປັນທ່ອນ, ໄດ້ຖືກຂ້າດ້ວຍຄົມດາບເສຍ, ໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມໜັງແກະໜັງແບ່ງທຽວໄປມາ, ອິດເຂົ້າຫິວນ້ໍາ, ຫິນທຸກເວທະນາ, ແລະຫິນການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ. ³⁸(ແຜ່ນດິນໂລກກໍບໍ່ສົມກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ) ເຂົາໄດ້ທຽວໄປມາໃນປ່າແລະຕາມພູ ຊ່ອນຕົວໃນຖໍ້າແລະໃນຂຸມ. ³⁹ຄົນທັງປວງນີ້, ເຖິງແມ່ນເຂົາໄດ້ຮັບຄໍາພະຍານອັນດີຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ ແຕ່ເຂົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ແລ້ວນັ້ນ. ⁴⁰ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຈັດແຈງສິ່ງທີ່ປະເສີດກວ່ານັ້ນສໍາລັບພວກເຮົາ ເພື່ອວ່ານອກຈາກພວກເຮົາເຂົາຈະບໍ່ເຖິງທີ່ສໍາເລັດໄດ້.

ບົດທີ 12

ເຫດທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕິສອນ

¹ເຫດສັນນັ້ນ ເມື່ອເຮົາທັງຫລາຍມີຝູງພະຍານຫລວງຫລາຍຢູ່ຮອບຂ້າງຢ່າງນີ້ແລ້ວພວກເຮົາຈຶ່ງຊັດຖືມທຸກຢ່າງທີ່ຖ່ວງຢູ່ ແລະຜິດບາບທີ່ຕິດແໜ້ນໂດຍງ່າຍ ສ່ວນການແລ່ນແຂ່ງທີ່ກໍານົດໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົານັ້ນ ຈຶ່ງພາກັນແລ່ນດ້ວຍຄວາມພຽນພະຍາຍາມ. ²ຈຶ່ງປັກຕາເບິ່ງ ພຣະເຢຊູຄືຜູ້ບຸກເບີກຄວາມເຊື່ອແລະຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາເຖິງທີ່ສໍາເລັດ ພຣະອົງໄດ້ຊົງອົດທົນຕໍ່ໄມ້ກາງແຂນ ເພາະເຫັນແກ່ຄວາມຍິນດີທີ່ຕັ້ງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງຖືວ່າຄວາມລະອາຍນັ້ນບໍ່ເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ຈຶ່ງໄດ້ປະທັບລົງເບື້ອງຂວາພຣະທີ່ນັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ³ຈຶ່ງພິຈາລະນາຄິດເຖິງພຣະອົງ ຜູ້ຊົງອົດທົນການຂັດຂວາງຂອງຄົນບາບທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ໝົດກໍາລັງໃຈ. ⁴ໃນການຕໍ່ສູ້ກັບບາບນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ເຖິງຂະໜາດເລືອດຕົກ. ⁵ແລະພວກທ່ານໄດ້ລິມຄໍາເຕືອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຕືອນໃນຖານະທີ່ເປັນລູກວ່າ,

“ລູກຂອງເຮົາເອີຍ,
 ຢ່າປະໝາດຕໍ່ການຕິສອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
 ແລະຢ່ານ້ອຍໃຈເມື່ອພຣະອົງຊົງຕິຕຽນ.

⁶ ເພາະວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕິສອນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ
 ແລະເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັບຜູ້ໃດເປັນລູກພຣະອົງກໍຊົງຂັງສອນຜູ້ນັ້ນ.”

⁷ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຮັບແລະທົດເອົາເທາະ ເພາະເປັນການຕິສອນ ພຣະເຈົ້າຊົງປະຕິບັດຕໍ່

ພວກທ່ານໃນຖານະທີ່ພວກທ່ານເປັນລູກຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍວ່າມີລູກຄົນໃດແດ່ທີ່ພໍ່ໄດ້ຕີສອນເຂົາ. ⁸ ແຕ່ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຖືກຕີສອນ ຊຶ່ງລູກທຸກຄົນຕ້ອງຖືກນັ້ນ ພວກທ່ານກໍເປັນລູກທາງ ບໍ່ເປັນລູກແທ້. ⁹ອີກປະການໜຶ່ງ, ເຮົາທັງຫລາຍມີພໍ່ເປັນມະນຸດທີ່ໄດ້ຕີສອນພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາກໍບໍ່ຖືພໍ່ນັ້ນ ຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ ພວກເຮົາຄວນຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງພຣະບິດາແຫ່ງບັນດາວິນຍານຈິດ ແລະມີຊີວິດຈະເລີນ ບໍ່ແມ່ນຫລື. ¹⁰ ຝ່າຍພໍ່ເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຕີສອນພວກເຮົາໃນຊົ່ວເວລາເລັກນ້ອຍ ຕາມຄວາມເຫັນດີຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຕີສອນພວກເຮົາເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າສ່ວນໃນສະພາບຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ¹¹ ໃນຄະນະທີ່ມີການຕີສອນນັ້ນບໍ່ເປັນໜ້າຊື່ນໃຈເລີຍ ມີແຕ່ເລື່ອງເສົ້າໃຈ ແຕ່ຕໍ່ມາພາຍຫລັງຈະກໍໃຫ້ເກີດຜົນ ຄືຄວາມສຸກສໍາລານແລະຄວາມຊອບທໍາແກ່ບັນດາຄົນທີ່ຖືກແອບສອນແລ້ວນັ້ນ.

ຕັກເຕືອນບໍ່ໃຫ້ຂາດຈາກພຣະຄຸນ

¹² ເພາະເຫດນັ້ນ “ຈົ່ງຍົກມືທີ່ລ່ອຍອ່ອນ ແລະຫົວເຂົາທີ່ອ່ອນກໍາລັງ ຈົ່ງໃຫ້ມີກໍາລັງຂຶ້ນ.” ¹³ “ຈົ່ງແປງທາງໃຫ້ຊື່ສໍາລັບຕີນ” ຂອງພວກທ່ານ ເພື່ອຂາທີ່ພິການນັ້ນ ແທນທີ່ຈະພິກໂບກກໍາຈະດີເປັນປົກກະຕິ.

¹⁴ ຈົ່ງອົດສາພະຍາຍາມທີ່ຈະຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກກັບຄົນທັງຫລາຍ ແລະອົດສາພະຍາຍາມທີ່ຈະໄດ້ໃຈບໍລິສຸດ ຊຶ່ງຖ້າໃຈບໍ່ບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹⁵ ຈົ່ງຄ່ອຍຮັກສາໃຫ້ດີ ຍ້ານວ່າຈະມີຜູ້ໃດຂາດຈາກພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ານວ່າຈະມີຮາກຂົມຂຶ້ນງອກຂຶ້ນມາເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຊຶ່ງຈະເປັນເຫດໃຫ້ຫລາຍຄົນຊົ່ວມົວໝອງໄປ. ¹⁶ ຍ້ານວ່າມີຄົນຂາດສິນທໍາຫລືຄົນປະໝາດຕໍ່ສິ່ງສັກສິດ ເໝືອນເອຊາວ, ຜູ້ໄດ້ເອົາສິດຂອງບຸດກົກນັ້ນແລກກັບອາຫານຄາບດຽວ. ¹⁷ ເພາະວ່າທ່ານທັງຫລາຍກໍຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ຕໍ່ມາພາຍຫລັງ, ເມື່ອເອຊາວຢາກໄດ້ຮັບພອນນັ້ນເປັນມໍລະດົກ ເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບແຕ່ຄໍາປະຕິເສດ ເຖິງແມ່ນວ່າເພິ່ນໄດ້ສະແຫວງຫາຈົນນໍ້າຕາໂຫລ ກໍບໍ່ມີທາງແກ້ໄຂເລີຍ. ¹⁸ ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ມາເຖິງສິ່ງທີ່ຈັບໄດ້, ເຖິງໄຟທີ່ໄໝ້ຢູ່, ເຖິງທີ່ມືດດໍາແລະມືດມົວ, ແລະເຖິງທີ່ລົມພະຍຸ. ¹⁹ ເຖິງສຽງແກ, ແລະເຖິງພຣະສຸລະສຽງ ຊຶ່ງຄົນທັງຫລາຍເມື່ອໄດ້ຍິນ ແລ້ວໄດ້ອ້ອນວອນຂໍບໍ່ໃຫ້ຊົງກ່າວຈັກຄໍາຕໍ່ເຂົາອີກ. ²⁰ ເພາະວ່າຂໍ້ຄວາມທີ່ຊົງບັນຍັດໄວ້ນັ້ນເຂົາທົນບໍ່ໄດ້ ຄືວ່າ, “ແມ່ນແຕ່ສັດເດຍລະສານໂຕໜຶ່ງໂຕໃດ ຖ້າຖືກຕ້ອງພູມນັ້ນກໍຈະຕ້ອງຖືກຄວ່າງດ້ວຍກ້ອນຫີນໃຫ້ຕາຍ.” ²¹ ສິ່ງທີ່ປະກົດນັ້ນກໍເປັນໜ້າຍ້ານຫລາຍປານນັ້ນ ຈົນ ໂມເຊ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຍ້ານເຕັມທີ່ ຈົນຕົວສັ້ນ.” ²² ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ມາເຖິງພູຊີໂອນ, ມາເຖິງນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຄົນນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ ຊັ້ນຟ້າ, ມາເຖິງຝູງເທວະດານັບເປັນຈໍານວນໜຶ່ງ ທີ່ຊຸມນຸມກັນເປັນງານມ່ວນຊື່ນ. ²³ ມາເຖິງທີ່ຊຸມນຸມຂອງບຸດກົກຜູ້ມີຊື່ຈາລຶກໄວ້ແລ້ວໃນສະຫວັນ, ມາເຖິງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພິພາກສາຄົນທັງປວງ, ແລະມາເຖິງວິນຍານຈິດຂອງຄົນຊອບທໍາຜູ້ເຖິງທີ່ສໍາເລັດແລ້ວ. ²⁴ ມາເຖິງພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ກາງຝ່າຍຄໍາສັນຍາໃໝ່, ແລະມາເຖິງພຣະໂລຫິດຊຶ່ງຊິດໃສ່ແລ້ວ ທີ່ມີສຽງຮ້ອງອັນດີກວ່າເລືອດຂອງອາເບັນອີກ.

²⁵ ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າປະຕິເສດບໍ່ຍອມຟັງພຣະອົງຜູ້ຊົງກ່າວຢູ່ນັ້ນ ເພາະຖ້າຄົນທັງຫລາຍທີ່

ປະຕິເສດບໍ່ຍອມຟັງຄໍາເຕືອນຂອງພຣະອົງໃນໂລກ ບໍ່ພົ້ນໂທດທີ່ເຂົາປະຕິເສດນັ້ນ ພວກເຮົາຜູ້ອວ່າຍຫ້າຈາກພຣະອົງຜູ້ຊົງເຕືອນຈາກສະຫວັນ ກໍຈະບໍ່ພົ້ນໂທດຫລາຍກວ່າເຂົາເຫລົ່ານັ້ນເສຍອີກ. ²⁶ແມ່ນພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງນີ້ທີ່ໄດ້ບັນດານໃຫ້ແຜ່ນດິນຫວັ່ນໄຫວໃນຄາວນັ້ນ ແຕ່ບັດນີ້ພຣະອົງຊົງກ່າວສັນຍາໄວ້ວ່າ, “ຍັງອີກເທື່ອໜຶ່ງເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສະໝັນຫວັ່ນໄຫວ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ທັງທ້ອງຟ້າເໝືອນກັນ.” ²⁷ຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ “ຍັງອີກເທື່ອໜຶ່ງ” ນັ້ນສະແດງວ່າສິ່ງທີ່ຫວັ່ນໄຫວນັ້ນຈະຖືກຍົກຍ້າຍໄປເສຍ ເໝືອນກັບສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງໃຫ້ມີຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ສິ່ງທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຍັງຄົງເຫລືອຢູ່. ²⁸ເຫດສັນນັ້ນເນື່ອງດ້ວຍພວກເຮົາຮັບແຜ່ນດິນທີ່ຫວັ່ນໄຫວບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ກໍໃຫ້ພວກເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ບົວລະບັດພຣະເຈົ້າຕາມຊອບທໍາພຣະໄທຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍຄວາມໂຄລົບຢໍາເກງ. ²⁹ເພາະພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຊົງເປັນໄຟທີ່ເຜົາຜານ.

ບົດທີ 13

ການປະຕິບັດທີ່ຊອບພຣະໄທ

¹ຈົ່ງໃຫ້ຄວາມຮັກຢ່າງພິມັ້ນອົງມີຢູ່ຕໍ່ກັນສະເໝີໄປ. ²ຢ່າລືມການຕ້ອນຮັບແຂກ ເພາະວ່າດ້ວຍການເຮັດດັ່ງນັ້ນ ບາງຄົນກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບເທວະດາໂດຍຕົນບໍ່ທັນຮູ້. ³ຈົ່ງລະນຶກເຖິງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກລ່າມໂສ້ ເໝືອນກັບວ່າພວກທ່ານໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການນັ້ນເໝືອນກັນ ຈົ່ງລະນຶກເຖິງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງ ເພາະວ່າພວກທ່ານກໍມີຮ່າງກາຍເໝືອນກັນ. ⁴ຈົ່ງໃຫ້ການສົມລົດເປັນທີ່ນັບຖືແກ່ຄົນທັງປວງ ແລະໃຫ້ຕຽງສົມລົດເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ເພາະຄົນຜິດຊາຍຍິງແລະຄົນຫລິ້ນຊູ້ນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາລົງໂທດເຂົາ. ⁵ຈົ່ງໃຫ້ການດໍາເນີນຊີວິດຂອງທ່ານເວັ້ນຈາກການຮັກເງິນຮັກຄໍາ ຈົ່ງພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ ເພາະພຣະເຈົ້າເອງຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ປະເຈົ້າ ຫລືຖືມເຈົ້າເສຍຈັກເທື່ອ.” ⁶ເພາະເຫດນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍອາດກ່າວດ້ວຍໃຈກ້າໄດ້ວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານີ້ແຫລະ, ຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຢ້ານ, ມະນຸດຄົນໃດໜຶ່ງຈະເຮັດອັນໃດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້.” ⁷ຈົ່ງລະນຶກເຖິງພວກຜູ້ນໍາຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກາດພຣະທໍາແກ່ພວກທ່ານ ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງຜົນສຸດທ້າຍແຫ່ງຊີວິດຂອງເຂົາ ແລະຈົ່ງປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ. ⁸ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນຜູ້ສະເໝີກັນທັງໃນເວລາວານນີ້, ໃນເວລາວັນນີ້, ແລະສືບໆ ໄປເປັນນິດ. ⁹ຢ່າຍອມໃຫ້ຄວາມສອນອັນແຕກຕ່າງນັ້ນພາຕົວຫລົງໄປ ເພາະເປັນການດີຢູ່ແລ້ວທີ່ຈະໃຫ້ກໍາລັງໃຈເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍອາຫານການກິນ ຊຶ່ງບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຄົນປະຕິບັດຕາມ. ¹⁰ພວກເຮົາມີແທນບູຊາແທ່ນໜຶ່ງ ຊຶ່ງຄົນຜູ້ປະຕິບັດໃນສໍານັກຜ້ານັ້ນບໍ່ມີສິດທີ່ຈະຮັບປະທານຂອງຈາກແທ່ນນັ້ນໄດ້. ¹¹ດ້ວຍວ່າຊາກສັດເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ເອົາເລືອດມັນເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາລົບລ້າງບາບ ເຂົາເຄີຍເອົາໄປເຜົາເສຍນອກຄ້າຍ. ¹²ດ້ວຍເຫດນັ້ນພຣະເຢຊູກໍເໝືອນກັນໄດ້ຊົງທົນທຸກທໍລະມານນອກປະຕູເມືອງ ເພື່ອຂໍາລະພົນລະເມືອງໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງເອງ. ¹³ເຫດສັນນັ້ນໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍອອກໄປຫາພຣະອົງນອກຄ້າຍ

ນັ້ນ ແລະຍອມທົນເອົາຄຳພົນປະໝາດ ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງທົນເອົານັ້ນ. ¹⁴ເພາະວ່າທີ່ນີ້ພວກເຮົາບໍ່ມີນະຄອນອັນຖາວອນ ແຕ່ພວກເຮົາສະແຫວງຫານະຄອນທີ່ຈະມີມາໃນພາຍຫຼ້ານັ້ນ. ¹⁵ເຫດສັນນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍຖວາຍຄຳສັນລະເສີນ ເປັນເຄື່ອງບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າໂດຍຕະຫລອດໄປທາງພຣະອົງນັ້ນ ຄືຜົນແຫ່ງຮິມສົບປາກທີ່ຍອມຮັບຮູ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ¹⁶ແຕ່ທີ່ຈະທຳຄຸນຄວາມດີແລະມີໃຈເຜີຍແຜ່ເຊິ່ງກັນແລະກັນນັ້ນ ຢ່າໄດ້ລືມເສຍ ເພາະເຄື່ອງບູຊາຢ່າງນີ້ແຫລະ, ເປັນທີ່ພໍພຣະໂທພຣະເຈົ້າ.

¹⁷ທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງຍອມຟັງແລະຍອມຢູ່ໃນໂອວາດຜູ້ນຳຂອງພວກທ່ານ ເພາະເຂົາເຫລົ່ານັ້ນດູແລຮັກສາຈິດວິນຍານຂອງພວກທ່ານຢູ່ ເໝືອນໜຶ່ງຜູ້ທີ່ຕ້ອງສະເໜີລາຍງານ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ເຮັດງານນີ້ດ້ວຍຄວາມຊື່ນໃຈ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມເສົ້າໃຈຊຶ່ງຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ. ¹⁸ຈົ່ງອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຮົາຢູ່ ເພາະເຮົາເຊື່ອແນ່ວ່າພວກເຮົາມີໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບອັນດີຢູ່ແລ້ວ ແລະປາດຖະໜາທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດຕາມຢ່າງດີໃນທຸກສິ່ງ. ¹⁹ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຮ່ງຮັດພວກທ່ານຫລາຍຂຶ້ນ ໃຫ້ອ້ອນວອນຢ່າງນັ້ນ ເພື່ອຈະຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກັບຄືນໄປຢູ່ກັບພວກທ່ານໂດຍໄວ.

ຄຳອວຍພອນແລະຄຳຄຳນັບອັນສຸດທ້າຍ

²⁰ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຊົງໂຜດສັນຕິສຸກ, ຜູ້ໄດ້ຊົງນຳພຣະເຢຊູເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍໃຫ້ຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ຄືຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະອົງໃຫຍ່ ດ້ວຍພຣະໂລຫິດທີ່ກ່ຽວກັບຄຳສັນຍາອັນຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດນັ້ນ. ²¹ຈົ່ງຊົງກະທຳໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍເປັນຄົນຄົບຖ້ວນໃນການດີທຸກຢ່າງ ເພື່ອຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະໂທພຣະອົງ ແລະຊົງທຳງານພາຍໃນທ່ານທັງຫລາຍຕາມທີ່ຊອບໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງ ໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ ສະຫງ່າລາສີຈົ່ງມີແດ່ພຣະຄຣິດສິບໆ ໄປເປັນນິດ ອາແມນ.

²²ພິນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າອ້ອນວອນທ່ານທັງຫລາຍໃຫ້ພຽນຟັງຄຳເຕືອນສະຕິນີ້ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນມາຫາພວກທ່ານບໍ່ຫລາຍຄຳ. ²³ຈົ່ງຮູ້ວ່າຕີໂມທຽວນ້ອງຂອງເຮົາທັງຫລາຍຖືກປ່ອຍແລ້ວ ຖ້າເພິ່ນມາຮອດໄວ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຍັງມຸ່ມຢາມພວກທ່ານພ້ອມກັບເພິ່ນ. ²⁴ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຝາກຄວາມຄຶດເຖິງມາຍັງບັນດາຜູ້ນຳຂອງພວກທ່ານ ແລະໄພ່ພົນທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກພິນ້ອງທີ່ມາຈາກອິຕາເລຍກຳຝາກຄວາມຄຶດເຖິງມາຍັງພວກທ່ານ. ²⁵ຂໍພຣະຄຸນຈົ່ງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍເທີນ.

* * *

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.